

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

5. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ

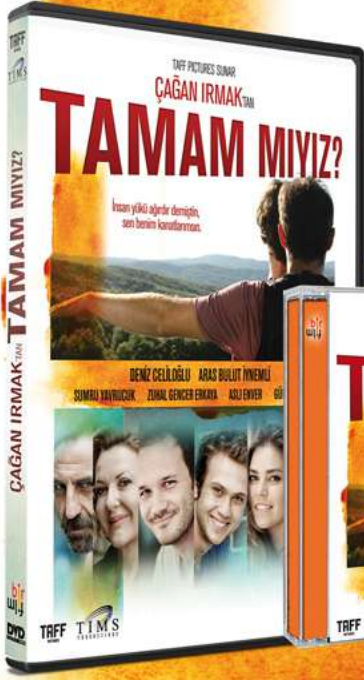
2013'ÜN 'EN FENALARI'

TAFF PICTURES SUNAR

ÇAĞAN IRMAK'TAN

TAMAM MIYIZ?

İnsan yükü ağırdır demiştin,
sen benim kanatlarımsın.

DENİZ CELİLOĞLU ARAS BULUT İYNEMLİ

SUMRU YAVRUCUK

ZUHAL GENCER ERKAYA

ASLI ENVER

GÜRKAN UYGUN

ŞİMDİ DVD VE VCD'DE
TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

TAFF

TİMS
PRODUCTIONS

bir
waj

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.com>

GELENEKSELLEŞMEDİ DİYEMEZSİNİZ!

BAŞLIĞI NEREYE BAĞLAYACAĞIMIZI ANLAMIŞSINIZDIR. BEŞ YILDIR DÜZENLİ BİR ŞEKİLDE SAHİPLERİNİ BULAN ALTIN KESTANELER'DE 2013'ÜN KAZANANLARI BELLİ OLDU. 'EN FENALAR'IN 'ÖDÜLLENDİRİLDİĞİ' BU SORUŞTURMANIN BU YILKI KAZANANLARI DA bileklerinin hakkıyla hedefe ulaştılar. Onları bu 'başarıları' nedeniyle kutluyor, ama devamının gelmemesini gönülden diliyoruz!

Beş yıldır bu zamanlarda ödüllendirdiğimiz 'fenalar', sinemamızın iyisiyle kötüsüyle bir yerlere doğru yol aldığını da kanıtlıyorlar aslında. 'Yeterince' kötü filmin olmadığı noktalara gelebilirse sinemamız, biz de bu ödüllendirme sisteminden vazgeçeriz büyük olasılıkla. Ama niceliğin 'iyi'ye ulaşma konusunda da önemli bir parametre olduğunu kabul etmek gerek. Çok film den belli sayıda 'iyi film' çıkabiliyor, ama film sayısı azaldığında bu şans da aynı oranda azalıyor doğal olarak. Evet, bunun sonucunda 'kötü film' sayısı da 'istemediğimiz' boyutlara taşınıyor, çoğu zaman kendimizi jilet

ararken buluyoruz. Ancak, tekrarlamakta fayda var, niceliğin zarardan çok yarar getirdiğini düşünüyoruz, her ne kadar karşı fikirler olsa da...

Altın Kestane Ödülleri de bir tür 'uyarı' mekanizması oluyor bu noktada. Örneğin, ilk filmleri bu soruşturmaya dahil etmemeye çalışıyoruz, onların hemen ilk adımlarında bu ödülle baş başa kalmalarını istemiyoruz. Filmleri ne kadar kötü olursa olsun, ilk çalışmalarını gerçekleştiren sinemacıların en az bir şansı daha olsun diyoruz. Uyarımız, genellikle devam eden kariyerlerinde 'fenalaşan' sinemacılara oluyor. Onların deneyimle şekillenen sinemalarındaki sekmelere dikkat çekmek istiyoruz ve öyle de yapıyoruz, bu yılki seçimlerde de net biçimde gördüğünüz gibi.

Bir de şunu belirtmek gerek sanki: Biz eleştirmenleri görmezden geldiğini söyleyen, hatta bunu 'hakaret' boyutunda dillendiren sinemacıardan 'intikam' almak gibi bir niyetimiz yok. Böyle bir yola başvurmayı hiçbir zaman düşünmedik, düşünmeyiz de...

Ve son olarak, 'yılın en fenaları'nı bir kez daha kutluyoruz. 28. sayfamızda gerekçeleriyle birlikte 2013'ün kazananlarını bulabilirsiniz.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLKAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, KAN KARŞAN, CUMHUR CANBAZOĞLU, CEYDA AŞAR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Aşk (Her); Sadece Aşıklar Hayatta Kalır (Only Lovers Left Alive); RoboCop; Sonsuz Aşk (Endless Love); Bi Küçük Eylül Meselesi; Vampir Akademisi (Vampire Academy); Balayı.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Altın Kestane haftasında 1981 yapımı Remzi Jöntürk filmi "Unutulmayanlar"ı hatırlatıyor.

24 CİNNET

"Geceyarısı Ekspresi"nin (Midnight Express) başına gelenler var sansür köşemizde... Okan Arpaç imzasıyla.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Roberto Rossellini'den 'yeni gerçekçi' başyapıt: "Roma Açık Şehir" (Roma, Città Aperta)... Okan Arpaç imzasıyla.

28 ESRAR PERDESİ

Gelenekselleşmediğini söyleyemezsiniz! Altın Kestaneler, beşinci kez sahiplerini buldu. Gerekçeler burada...

30 AİLE OYUNU

Tutsak (Prisoners); Babadan Oğula (The Place Beyond The Pines).

34 GENÇ VE MASUM

1995 tarihli kısa filmle Philip Seymour Hoffman'ı anıyoruz: "The Fifteen Minute Hamlet"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

Offering the most advanced robotic surgery in the area

ACHING KNEE?
We can restore it.

Clearview Regional Medical Center
ClearviewRegionalMedicalCenter.com

AŞK

★★★★★

ORJİNAL ADI Her

YÖNETMEN Spike Jonze

UYUNCULAR Joaquin Phoenix,
Scarlett Johansson, Amy Adams,
Rooney Mara, Olivia Wilde,
Chris Pratt, Matt Letscher,
Laura Kai Chen, Portia Doubleday,
Brian Cox, Kristen Wiig

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 126 dk.

DAĞITIM Chantier Films

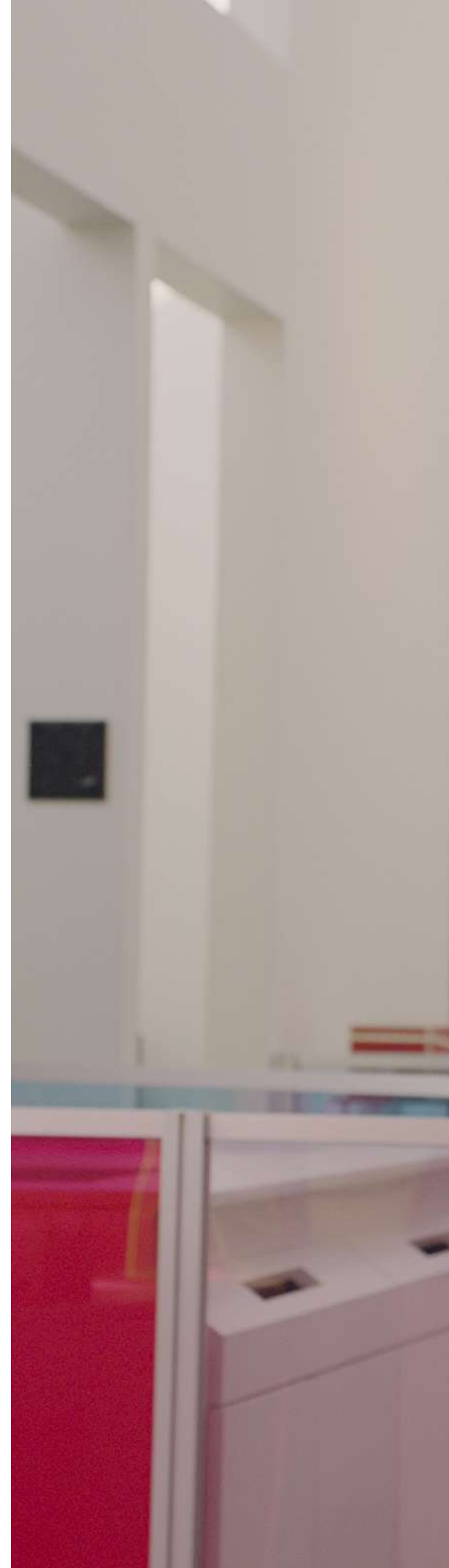
**SPIKE JONZE'UN
"AŞK"TA BAŞARDIĞINI
PEK AZ 'SİNEMACI'
BAŞARABİLİR. ZİRA,
SENARYONUN
BOŞLUKSUZ YAPISIYLA
EŞSİZ BİR ROTA
ÇİZEYEBİLİYOR KENDİNE
YÖNETMEN BURADA.**

SPIKE JONZE 'KAFASI'NIN ÖNÜNE GEÇMEK MÜMKÜN DEĞİL GERÇEKTEN DE! KONVANSİYONELE YAKLAŞMAYI BİR AN OLSUN DÜŞÜNMEYEN BU KAFİ, 'SERBEST VEZİN' BİR DÜNYANIN BAYRAKTARLIĞINI ÜSTLENMİŞ DURUMDA. ONUN SİNEMASI, hikaye anlatmayı 'sadece hikaye anlatmak' olarak tanımlamıyor. Jonze, bir hikaye anlatırken onun 'uzlaşmacı' tavrı sergilemesinin önüne geçiyor ve her defasında 'inanılmaz inandırıcı' başarıyor bir şekilde. Formülleri o denli etkili ki, ikna olmak için aşırı bir çaba harcamanız da gerekmiyor, her şey kendiliğinden olup bitiyor.

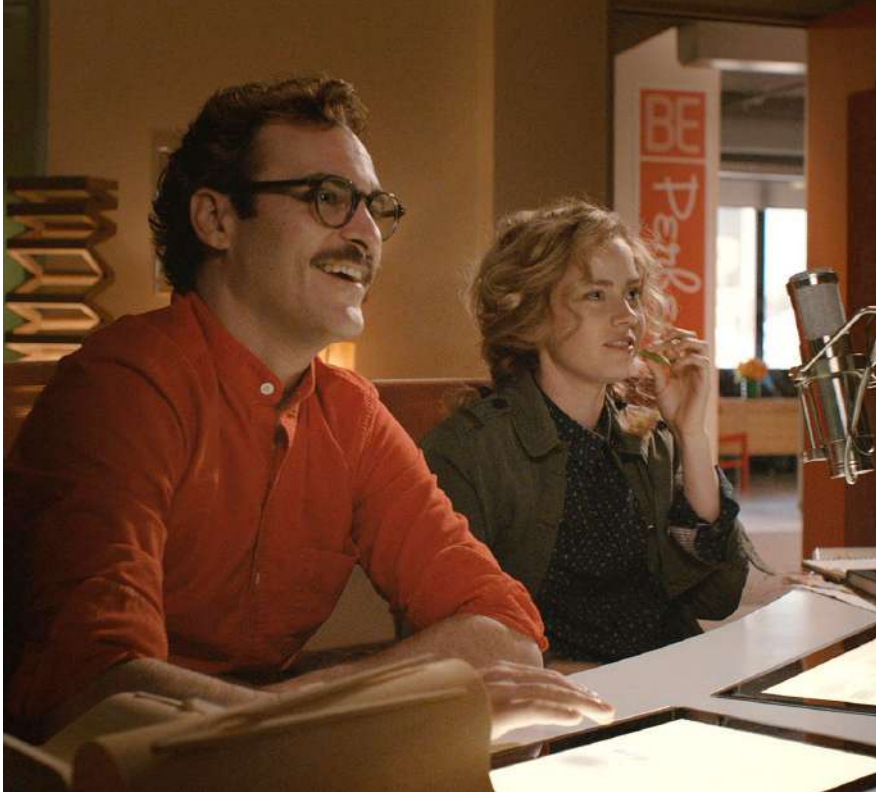
Önceki üç filminde olduğu gibi, "Aşk"ta (Her) da yaratıcı zekasını limitlerine kadar zorluyor Spike Jonze. Bir insanla bir 'işletim sistemi' arasındaki aşkı anlatmaya sıvanyor. Anlayacağınız, bilgisayardaki sesle 'efsane aşk'ı yaşama şansı yakalayan bir adamın hikayesine ortak ediyor bizleri. Evet, hikaye bu, ötesi de yok. Bu aşkın bütün sokaklarına girip çıkıyoruz hikaye boyunca, oradan oraya savrulurken giderek ikna oluyor ve 'imkansız'ın tanımını unutmayı seçiyoruz.

Spike Jonze'un "Aşk"ta başardığını pek az 'yaratıcı sinemacı' başarabilir dersek abartmış olmayız. Zira, kaleme aldığı senaryonun boşluk barındırmayan yapısıyla eşi benzeri olmayan bir rota çizebiliyor kendine yönetmen burada. Stanley Kubrick başyapıtı "2001: Uzay Yolu Macerası"ndaki (2001: A Space Odyssey) Dave Bowman ile 'HAL' arasındaki ilişkinin bir benzerini beyazperdeye taşıırken, durumu bilimkurgusal temelden soyutlayarak çok daha 'ayakları yere basar' bir kıvama ulaştırıyor. Asıl zor olanı da bu aslında. 'Olağanüstü' gibi duran 'gerçekçi' bir yol haritasına sahip Jonze'un filmi. Tipik insan reflekslerini Samantha adlı işletim sistemine yükleyen sinemacı, karşısındaki Theodore'u da bizler gibi ikna edecek bir yöne akıtmayı başarıyor hikayesini. 'Unutturuyor' bize olağan dışılığı ve 'normalleştiriyor' tüm olup bitenleri.

Filmin iletişimsizlikle kurduğu bağ da genel resmin içinde eriyip giden bir başka unsur. Aslına

**FİLMİN, 'MANTIĞIN
TACA ÇIKTIĞI' AŞK
KAVRAMININ
ETRAFINDA
SERGİLEDİĞİ
YAKLAŞIM, AŞKIN
'TANIMLAR ÜSTÜ'
KİMLİĞİNİ ÖNE
ÇIKARIYOR.**

bakarsanız, bunu bir tür 'her şeyin başlangıcı' gibi ortaya koyuyor Jonze. Geleceğin dünyasındaki 'kolaylaştırıcı' her türlü enstrüman, aynı zamanda da 'uzaklaştırıcı' işlevler de üstleniyor. Başkarakterin 'başkalarının hayatı'na onların mektuplarını yazarak müdahil olması da bu 'soyutlayıcı' efektin bir yansıması. Theodore'un işi bu, başkalarının mektuplarını yazıyor, çok da güzel yazıyor. Hem duygusal hem de ruhsal olarak iyice zayıflayan insanın 'erdem' diye nitelenebilecek özelliklerini açığa çıkaran bu mektuplar, bir yandan müthiş bir yaratıcılık ve hassasiyet barındırıyor, öte yandan da manipülasyon kokusu salıyor etrafa. Teknolojinin nimetlerinden sonuna kadar yararlanan insanlık, giderek 'ona özel' reflekslerden arınarak yalnızlaşıyor bu modelde. İletişimin 'teknolojik oyuncaklar'la sağlandığı, insanların birbirlerine dokunma ve hissetme isteklerinin azaldığı bir dünya bu. Theodore da bu dünyadaki 'görev'ini layıkıyla yerine getiriyor ve kendini yalnızlaştırırken diğerlerini 'mutlu' kılıyor. Bir tür 'yalan' içinde dönüp duruyor aslında ve boşanma evraklarını bekleyen çok sevdiği karısının 'güzel' anılarıyla avunuyor, öznlüyor.

Yeni çıkan işletim sistemiyle tanıştıtıındaysa iletişimsizliği sona eriyor birdenbire. Bunun da bir 'yanılsama' olduğunu hissediyoruz, ama öylesine gerçek ve samimi görünüyor ki bu ilişki, kaptırıp gidiyoruz Theodore'la Samantha'nın aşkına. 'Gerçek' bir ihtiyacın 'yapay' bir yolla karşılanmaya çalışıldığı bu resimde bir şeylerin 'yanlış' olduğunu biliyoruz, ama 'mutlu çift'in dünyasının altüst olmasını da istemiyoruz bir yandan. Spike Jonze, bu ilişkiye öylesine insana özgü dokunuşlarda bulunuyor ki, yanlışlığın üzerinde durmayı gereksizleştiriyor bizim için.

"Aşk", bir tarafın 'bedensiz' olduğu 'akla zarar' bir aşkı yamacımıza getirirken, bu kavramın 'delilik'le iç içeliğini de mükemmelen vurguluyor. Çoğu zaman (neredeyse her zaman) 'mantığın taca çıktığı' bu kavramın etrafında gezinirken sergilediği yaklaşım, aşkın 'tanımlar üstü' kimliğini de öne çıkarıyor, 'ikircikli' doğasının tarif edilemezliğini de. Theodore'la Samantha'nın seveda yolculuğunu da 'normal' aşklar gibi ele alıyor film ve buradan elde ettiği malzemeyle kavramın 'akıl dışı' nüvesine saygılarını sunuyor. Tıpkı insan-insan aşklarında olduğu gibi gelgitli bir rotayı izlerken, bunun içindeki her türlü duygusal refleksi de bize yansıtmaktan kaçınmıyor. Örneğin, kıskançlığın yoğun biçimde yaşandığını söylemek mümkün bu ilişkide.

Samantha'nın bu ilişki süresince 'insanlaşmak' istemesi doğal belki, bir bedene kavuşmayı dilemesi. Böylece sevdiğine sarılabilecek, ona karşı hissettiklerini ete kemiğe büründürebilecek. Ancak, Theodore'un kendisini bu aşka kaptırıp gerçeklik algısını yitirme noktasına gelmesi, pek de karşılığı olmayan bir motivasyon sanki, ki böyle olduğunu filmin ilerleyen dakikalarında görüyoruz. 'İnsanlaşan makine'nin karşısına 'makineleşen insan'ı koyduğunuzda işler altüst oluyor. Zaten 'makineleşme' aşamasını çoktan geçmiş olan insan, bu noktada makineden 'insanlık dersi' almaya başlıyor ve duygularını revize etme fırsatına kavuşuyor.

Öte yandan, Samantha'nın bütün insanlığa hizmet etmek üzere programlanmış bir işletim sistemi olmasının sonuçları da gelip dayanıyor kapıya; onların aşkına inandığımız kadar ayrılışlarına da inanmak zorunda kalıyoruz. Ve kapı kapanıyor, "Biz ayrı dünyaların yaratıklarıyız" dercesine...

Joaquin Phoenix'in Oscar'a aday gösterilmemesini anlayamadık, mükemmel çünkü...

Geleceğin dünyasındaki erkeklerin yüksek bel pantolonları dayanılacak gibi değil!

KIVANÇ
TATLITUĞ

BELÇİM
BİLGİN

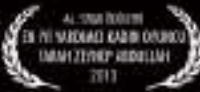
MERT
FIRAT

FARAH ZEYNEP
ABDULLAH

YILMAZ
ERDOĞAN

BİR YILMAZ ERDOĞAN FİLMİ

KELEBEĞİN RÜYASI

Ziraat Bankası

tiğlon

Şimdi DVD'de!

imaj

PKM

Ücretsiz PDF e-kitap Alın! <http://www.kitapci.org>

SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR

ORİJİNAL ADI Only Lovers
Left Alive

YÖNETMEN Jim Jarmusch

UYUNCULAR Tom Hiddleston,

Tilda Swinton, Mia Wasikowska,

John Hurt, Anton Yelchin,

Jeffrey Wright

YAPIM 2013 Almanya-İngiltere-

Fransa-Kıbrıs-ABD

SÜRE 123 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Production)

**FİLM TAM BİR
KARAKTERLER
GALERİSİ. EDGAR
ALLAN POE, PATTI
SMITH, SAMUEL
BECKETT, OSCAR
WILDE, MARK TWAIN
FİLMDE KENDİLERİNE
YER BULUYORLAR.**

SİNEMANIN 'DÂHİ' ÇOCUKLARINDAN BİRİSİ OLDUĞU SU
GÖTÜRMEZ JIM JARMUSCH'UN SON ŞAHİKASI "SADECE
Aşıklar Hayatta Kalır", eski bir pikaba
konulan plağın dönüşüyle açılıyor. Bir tür
hipnoz edici alet olarak da düşünebileceğimiz
plağın görüntüsüne gözünüz takıldığı andan
itibaren film birkaç saniye içinde sizi içine
çekmeye başlıyor. Hemen akabinde
alacakaranlık odalarında uzanmış ve kendilerini
müziğin büyüüne kaptırmış Eve ve Adam'ı
(Havva ile Adem) görüyoruz. Tom
Hiddleston'un (Adam) nasıl bir etki yarattığını
bilemiyorum ama zaten Tilda Swinton (Eve)
kadrajda belirdiği andan itibaren Jim
Jarmusch'un ağına düşmüşsünüz demektir. Artık
film bitene kadar hipnotize edilmiş vaziyette,
tarihin içinde gezinip duran, edebiyattan
müziğe, resimden bilime kadar her durağa
uğrayan; referanslarıyla insanlık halinin
durumunu gözler önüne seren bir serüven sizi
bekliyor. Ta ki aradan bir süre geçip de hipnozun
etkisinden kurtulana kadar.

Gördüğümüz filmin aslında bize ne söylemek
istediğini, anlatırken neyi nasıl anlatmayı tercih
ettiğini ancak bu andan sonra idrak etmeye
başlıyorsunuz. Eve ve Adam, insanlık tarihinin
içinde büyük serüvenlere çıkmış, yüzyıllardır
insanlığın büyük birikimlerini yaratanların
hemen yanı başında bulunmuş (hatta onlara
katkılar sunmuş) iki vampir. Ama artık
bulundukları hayattan bezmiş, dünyaya,
insanlara ve hayata karşı inançlarını
kaybetmişler.

Adam, müziğin başkenti olmanın yanı sıra bir
dönem bütün sanayinin motoru olan otomotiv
devlerine ev sahipliği yapmış ama 2008
krizinden sonra iflas edip virane fabrikalar
çöplüğüne dönen Detroit'te gözlerden uzak
meccup bir hayat seçmiştir kendisine. Müzik
üretmeye devam etmekte ama insanlardan uzak

durmaya özen göstermektedir.

Eve ise, özellikle 20. yüzyılda Avrupa'nın
keşmekeşinden kaçmak isteyen, Doğu'ya özgü
oryantalist izler taşıyan ama memleketten de
çok uzak olmayan Fas'ın Tanca şehrinde
kelimenin gerçek anlamıyla 'takılmaktadır'.
Shakespeare'nin eserlerini yazdığı rivayet edilen
ve onunla aynı dönemde yaşayan Christopher
Marlowe (Jarmusch bu gerçek karakteri vampir
olarak tasarlıyor ve bu teze destek atıyor) ile
geçmişten konuşur. Edebiyat sohbetleri yapar.
Bu vampir çift, beslenme ihtiyaçlarını ise özel
bağlantılarla sağladıkları 'saf' kan ile giderirler.
Ama dünya günden güne kötüleşmekte ve zombi
adını taktıkları insanlarda artık 'saf' kan
bulunamamaktadır. Eve, Adam'ın çağrısıyla
Detroit'e gider. Başına buyruk kardeşi Ava'nın
bir gece ansızın çıkıp gelmesiyle işler karışır.

Film tam bir karakterler galerisi gibi. Edgar Allan Poe, Patti Smith, Samuel Beckett, Oscar Wilde, Mark Twain, Tesla, Darwin ve daha niceleri film boyunca birer referans olarak kendilerine yer buluyorlar. Böylesine önemli kişileri yarattıklarını görmezden gelen, onlara sırt çeviren insanoğlunun ulaşabileceği tek nokta ise Eve ve Adam'ın gözünde zombi olmak. 'Saf'lığını kaybetmek.

Bu dahiyane buluş, asla eklektizme düşmüyor. Bütün sanatlar, muntazam bir şekilde birbirine bağlanarak gözlerimizin önünden akıp giderken, insan soyunun geldiği noktaya yöneltilmiş sert bir eleştiri olduğu gerçeğini görmezden gelemiyorsunuz. Jarmusch'un her karakteri (Ava örneğin) Adam ve Eve'in dünya hakkındaki fikirlerini doğruluyor. Jarmusch adeta "Bilimde, edebiyatta, müzikte, resimde,

felsefede ve aklınıza gelecek her alanda yaratılan o müthiş birikime sırt çevirdiniz. 'Rönesans', 'aydınlanma' ve 'pozitivizm'in insanları taşıdığı noktayı görmeyip yeniden karanlığınıza gömüldünüz" demeye getiriyor.

Ama Jarmusch, önümüze koyduğu bu büyük külliyatın üzerinden yükselen ve kendisine yepyeni formlar bulup giderek piyasalaşan burjuva kültürünün, aynı zamanda tam da Adam ile Eve'in yakındığı dünyaya giden yollara taş döşediğini atlıyor nedense. Belki tam da bu nedenle Jarmusch'un aristokrat ruhlu karakterleri bu kadar karamsar!

İflas etmiş bir kent olarak hayalet şehre dönen Detroit'in kullanımı kusursuz.

Karakterlerin dönüp dolaşıp yine 'doğu'da kendilerine bir umut bulup çıkarması.

JIM JARMUSCH
ADETA "BİLİMDE,
EDEBİYATTA, MÜZİKTE,
RESİMDE, FELSEFEDE
VE AKLINIZA GELECEK
HER ALANDA O
MÜTHİŞ BİRİKİME SIRT
ÇEVİRDİNİZ" DEMEYE
GETİRİYOR.

ROBOCOP

ROBOCOP DENİNCE AKLA İLK OLARAK KONUYA DAİR HER ŞEYİN BAŞLANGICI OLAN 1987 YAPIMI PAUL VERHOEVEN yapıtı geliyor elbette ki... Verhoeven “RoboCop” markasını sinemaya kazandırırken ileride kimilerince bir kült olarak anılacak bir eser kotardığından haberdar mıydı, bilinmez; ancak bu marka, yoluna üç devam filmi, bir televizyon dizisi, birkaç çizgi-roman ve bilgisayar oyunu adaptasyonu ve giderek genişlettiği bir hayran kitlesiyle devam etmişti. Verhoeven’in filmi, yönetmenin filmografisindeki çoğu yapıt gibi kendisini hiç ciddiye almıyor, eğlenmenin ve coşkunun ‘dibine vuruyor’ ve kan göstermekten sakınmıyordu. Bu ‘şiddet şöleni’ kuşkusuz zamanının ruhunu en iyi taşıyan 80’ler bilimkurgularından biriydi.

Üzerinden geçen 27 seneye karşın ‘eskimeyen’ hatta bir şarap gibi ‘yıllanan’ Robocop’un Hollywood tarafından bir ‘reboot’ olarak göreve çağırılmasının sebepleri malum... Hollywood, artık yeni markalar üretmekte zorlanıyor ve bu esnada bir telaş halinde eski sayfaları karıştıran yapımcılar daha önce ‘tutmuş’ formülleri yeniden uygulamanın peşine düşüyorlar. 2014 model “RoboCop” tam olarak mezkur telaşın ürünü... Ülkesinde çektiği ve kendini aksiyon yönetimi konusunda kanıtladığı iki filmi “Özel Tim” (Tropa De Elite, 2007) ve “Özel Tim 2” (Tropa De Elite 2 - O Inimigo Agora É Outro, 2010) ile Hollywood’a zaten göz kırpan José Padilha ise yeni “RoboCop”u yönetmek için biçilmiş kaftan.

Robot polis olmanın arifesindeki Alex Murphy, yakın gelecekte hem kirlenmiş şehirle hem de kirlenmiş teşkilatıyla yoğun bir çatışma halinde olan bir polis. Bu dönemde ülke dahilindeki kolluk kuvvetlerinin ‘insandan arındırılması’ yönündeki çalışmalar gırla gidiyor. Lakin yerleşik düşünce, bir vicdana sahip olmayan müstakbel robot polislerin güvenlik uygulamalarını bir tür kaos sürükleyeceğine yönelik... Kendi çıkarları ve kâr hedefleri doğrultusuna yönelen bir çıkış yolu arayan bir robotik teknoloji şirketi olan OmniCorp ise yerleşik düşüncayı

dönüştürmeye kararlı. Bedeni bir suikaste kurban giden Alex Murphy, şirketin ‘ikna’ organlarını harekete geçirmesi için bir vesile oluyor. Alex’ten bedeni mahkum olsa da aklı ve vicdanı hür(!) bir ‘robot polis’ yaratılıyor.

Padilha’nın “RoboCop”u ilk sahnesinden itibaren, mitolojiyi politize etmenin derdine düşüyor. Orijinal hikayedeki yozlaşmış ve suça boğulmuş Detroit arka planı korunuyor; ancak hikayenin temelini oluşturan neden-sonuç ilişkisi baştan aşağı değiştiriliyor. Verhoeven’in karanlık ve çok belirgin tonda ‘distopik’ olarak resmettiği şehir, Padilha’nın filminde daha öngörülebilir, daha ‘gerçekçi’ ve daha sade... Bu durum da filmin, kendisini dünyanın dört bir yanına silah tedarik eden günümüz Amerika’sına karşı ‘bir şekilde’ muhalif bir noktada konumlandırmasına yardımcı oluyor.

Bir yeniden çevrim üretmek yerine kendi alanına sahip, yeni bir film yapmanın peşine düşen Padilha günümüz ABD politikalarına bir parça hicivle yaklaşıyor ve organik insan-mekanik robot ikileminde felsefi bir damar arıyor. Bu damarı bir noktada bulduğunu ancak yeterince işleyemediğini söylemek mümkün. Zira her hamlesini bir dolgu olarak kullanmanın gayesinde. Öyle ki, tüm diyaloglar ‘yoğun’ ancak ‘sıradan’ aksiyon sahnelerinin bir bağlayıcısı olarak yazılmış sanki. Buna bağlı olarak filmin içeriği bir anlam kazanıp kalıcı olacağı yerde bir ‘tüketim malzemesi’ haline dönüşüyor; bir kargaşa içerisinde bir önceki sahneyi ya da repliği hatırlamak zorlaşıyor. “RoboCop”, ‘fazlasının’ peşinde elindekinden oluyor.

Padilha’nın “RoboCop”u ‘aksiyon’ arayışında olanlar için bir miktar tatmin duygusu sağlayabilir belki; ancak filmin üzerinden geçen birkaç saatin ardından bir baş ağrısı ve yorgunluk hissetmek olası. Bu da filmin uçuculuğundan ve vasatlığından olsa gerek.

Yüzeysel olsa da ‘politik doğruculuk’ çabası...

Özensiz ve ‘sıkıcı’ müzikleri filmin vasatlığını körükliyor.

YÖNETMEN José Padilha

UYUNCULAR Joel Kinnaman, Gary Oldman, Michael Keaton, Abbie Cornish, Jay Baruchel,

Jackie Earle Haley,

Michael K. Williams,

Jennifer Ehle,

Marianne Jean-Baptiste,

Samuel L. Jackson

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 108 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**JOSÉ PADILHA’NIN
“ROBOCOP”U
‘AKSİYON’ ARAYIŞINDA
OLANLAR İÇİN BİR
MİKTAR TATMİN
DUYGUSU SAĞLASA
DA, BİRKAÇ SAATİN
ARDINDAN BAŞ AĞRISI
HİSSETMEK OLASI.**

SONSUZ AŞK

BU HAFTA VIZYONDA BAŞROL YERLİSİYLE, YABANCISIYLA 'AŞK' İLE 'SEVGİLİLER'İN. SEVGİLİLER GÜNÜ İÇİN ÖZELLİKLE '14 Şubat'a saklanmış filmlerden "Sonsuz Aşk" haftanın en iddialılarından biri.

Yaşı tutanlara filmin ismi yabancı gelmemiştir; evet, İtalyan yönetmen Franco Zeffirelli'nin Brooke Shields ve Martin Hewitt'le Hollywood'da çektiği "Endless Love"ın yeniden çevrimi diye tanıtılan film işte bu. Hani bizde "Affedilmeyenler" adıyla gösterime çıkan, filmlerin sinema salonundan çok videokasetlerde izlendiği dönemde videocuların yüzünü güldüren, o güne dek magazin basınımızda hep bakireliğiyle yer bulmuş Brooke Shields'in sevişme sahneleriyle büyük ilgi toplayan filmin 2014 model 'remake'.

Ancak, yeni filmdeki eğilimler, modalar, tutkular, sevgiler filan o kadar farklı ki, 'remake' lafı pek oturmuyor. İki yönetmenin duygusal derinliğine, bakışına fazla kafa yormadan, derinine kıyaslamadan, tek başına 'özgün yapım' olarak değerlendirmekte yarar var yenisini. İlk "Endless Love"dan 33 yıl sonra çok değişik, daha sık ve lolipop öykü çıkıyor izleyicinin karşısına.

Bir de, Lionel Richie ile Diana Ross'un yorumuyla klasikleşmiş, düğünlerin vazgeçilmez dans şarkısı olmuş Endless Love'la da filmin hiçbir karesinde karşılaşamıyorsunuz. Bu da 'remake' lafının ardından hayli gönülsüz gidiğinin bir başka göstergesi...

Scott Spencer'in romanını Joshua Safran ile senaryolaştırıp yönetmen koltuğuna kurulan Shana Feste kariyerinin üçüncü filminde hayli steril, sürprizlerin ortalıkta uçmadığı, oyuncuların fiziksel özelliklerine yaslanan, gayet kuru, 'kullan ve at' tipi bir aşk öyküsü anlatmayı deniyor.

Kızımız Jade 17 yaşında, David ise 18. Aynı liseyi bitiriyorlar. Okul sıralarında kızın tutuk, soğuk, utangaç halinden ötürü David bir türlü yaklaşıp sevgisini dillendirememiş, açılammış. Kısmet diploma sonrasınaymış.

Aniden alevlenen aşk, akılları baştan alıyor. Öyle, böyle değil; utangaç kız gidiyor; aşkı doya doya yaşamak isteyen ateşli biri geliyor. Oğlan

zaten dünden hazır benzersiz aşk yaşamaya.

Kızın babası ünlü bir doktor ve çocuğunun da üniversite okuyup kardiyolog olmasını istiyor. Oğlanın evine ise para otomobil tamirhanesinden geliyor. Babası az konuşup çok düşünen, arada bir özlü sözler sarf eden, kaderin sillesini yemiş tamirci. Lise sonrası yanına alıyor evladını ve 'hayat üniversitesi'ne yazdırıyor adeta.

Bir nevi 'tamirci çırağı' öyküsü ama, bizim şarkı kadar dramatik değil. Jade'in babası, sırlıslıkla aşıkları ayırmak için elinden geleni ardına koymazken aşk mı, yoksa menfaat mi galip gelecek diye şöyle bir meraklanıyoruz.

Öykü avantüre doğru akarken, aşkın gücü, baba-kız sevgisi, kanserden yitirilmiş evlat acısı, yürümeyen karı-koca ilişkisi gibi birçok hassas adrese uğrayan film hiçbirine layıkınca eğilemeden sürüklenip gidiyor.

Filmin bir başka açmazı da oyuncuların yaşı. Birincil karakterlerden 17'lik Jade'i canlandıran Gabriella Wilde ("Carrie: Günah Tohumu", "Üç Silahşörler") gerçekte 25 yaşında. Haydi bebek yüzüyle, güzelliğiyle lise kız rolünü bir şekilde kurtarır diyelim; ama 18 yaşındaki David'i oynayan İngiliz Alex Pettyfer ("Ben Dört Numara", "Striptiz Kulübü") asıl yaşı 24'ten bile fazla gösteriyor. Duruşuyla, bakışıyla, olayları yorumlayışıyla, olgunluğuyla öyle bir 18'lik delikanlı var ki beyazperdede, saygı duyup toparlanmamak elde değil karşısında...

Görünen o ki, film tamamen gençlere yönelik planlanmış. Onların yaşamaları olası tatsızlıklar, sorunlar, heyecanlar üzerine kurulu, kendilerinden bir şeyler bulabilecekleri, kolay izlenen, sabun köpüğü bir öykü.

Zeffirelli'nin filmi, en kötülere verilen Altın Ahududu ödülleriyle birçok dalda aday gösterilmişti; yeni "Sonsuz Aşk"ın da böyle bir akıbete uğraması sürpriz olmayacakmış gibi.

Endless Love şarkısı yok ama, müzik seçimi yine de filmin en güçlü kartı.

Her şeyin nedenini dominant babaya bağlayıp olayların kurgusuna hiç özen göstermiyor yönetmen.

ORJİNAL ADI Endless Love

YÖNETMEN Shana Feste

UYUNCULAR Gabrielle Wilde,

Alex Pettyfer, Bruce Greenwood,

Joely Richardson, Robert Patrick,

Rhys Wakefield

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM UIP

FRANCO ZEFFIRELLI'NİN FİLMİ, ALTIN AHUDUDU'YA BİRÇOK DALDA ADAY GÖSTERİLMİŞTİ; YENİ "SONSUZ AŞK"IN DA BÖYLE BİR AKİBETE UĞRAMASI SÜRPRİZ OLMAYACAKMIŞ GİBİ.

Bİ KÜÇÜK EYLÜL MESELESİ

YÖNETMEN Kerem Deren
OYUNCULAR Farah Zeynep

Abdullah, Engin Akyürek,
Ceren Moray, Serra Keskin,
Ege Aydan, Ebru Aykaç

YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Ay Yapım)

EN 'BAYAĞI, TANIDIK, KLİŞE' BİÇİMLERDE İŞLENEN; EN İLKEL DÜRTÜLERDEN UZAKLAŞIP, EN ÖZGÜRLÜKÇÜ DUYGULARA evrilmeyen, yüzyıl önceki kıskançlıkları, sahip olma arzusunu tekrar tekrar üreten; adı ölümle, cinayetle, intiharlarla hep beraber anılan ve hep alıcısını bulan basit konu. Yüce aşk! "Genç Werther'in Acıları" romanından sonra bir intihar salgını yayılmıştı. Sonraki baskılarında farklı sonlar ve "söz benim gibi olmayın okuyucu" mesajı eklenmişti, gençlerin intiharlarını önlemek için. Neden bunca kişi kapılıp gitmiştir böyle bir kurmacanın, yanılmanın peşine?

İnsanoğlunun acizliğinin, ancak yüce bir şeye tapınarak kendini var edebilme zayıflığının, sevmeyi beceremeyip arzuladığının, hatta arzulamayı bile ıskalayıp ancak arzu nesnesi (yeni sevgili eşittir yeni put) yaratabildiğinin keskin bir ifadesidir artık aşk. Yüce aşk! Binlerce versiyonunu izledik. Nadiren şaşırdık. Hep aynı eski hikayeydi karşımızdaki.

Ne var ki aşk, sadece aşk değildir. Aşk hayalleri, toplumun, çağın, mekanın ruh haline dair yorumlarını sezdirirse bir 'sanat eseri' kıvamına kavuşur. Aşk, körü körüne tapınılacak bir inanç olmaktan öteye gidip, soyutlanabildiği oranda yüceleşir. "Hiroşima Sevgilim" (Hiroshima Mon Amour), "Aşk" (Amour), "Arzunun Şu Karanlık Nesnesi" (Cet Obscur Objet Du Désir) filmlerinde sadece aşk değildir mesele.

Bazen bir film, o bildik eski hikayeyi anlatır ama aşkın coşkusundan ve/veya trajedisinden öteye giderek, hayata dair esrarlı bir şeyler fısıldar size. Aşkın, dolayısıyla insan ruhunun çözülemez tabiatına dair biraz daha muamma yaratır. Aşık olunan kişinin ruhunu çözme ve düşüncelerine sahip olma isteğinde olduğu gibi bir bulmacanın peşinden sürükler izleyiciyi. Hikayedeki gizem, aşkın nasıl sonuçlanacağı,

mutlu sonun varıp varmayacağı sürükleyebilir izleyiciyi ancak gizem sadece gizem için değildir, aşk da sadece aşk için değildir. "Aşk Üzerine Kısa Bir Film"deki (Krótki Film O Milosci) kavuşma ânı ile sonsuz bir boşluk ve anlamsızlık aynı anda var olur. Ergen bir beden ile olgun bir kadının karşılaşması yeni anlamlar doğurur. "Sil Baştan"daki (Eternal Sunshine Of The Spotless Mind) döngüde, zihinde kalan ipuçlarından, bilinçaltının sade bir koridoruna değil, derin labirentine açılırız. "Not Defteri"nde (The Notebook) anımsamak ile unutmak, gençlik ve ölüm arasındaki bir parantezdir aşk.

"Bi Küçük Eylül Meselesi" ise aşkın doğasına yaklaşamıyor ve küçük bir film olarak kalıyor. Küçüklük, değerlidir elbette ancak kastettiğimiz, seyirciyi ve karakteri bir gizemin peşinden sürüklemenin, bu parlak fikre yaslanmanın

"Bİ KÜÇÜK EYLÜL MESELESİ" AŞKIN DOĞASINA YAKLAŞAMIYOR VE KÜÇÜK BİR FİLM OLARAK KALİYOR. BİR GİZEMİN PEŞİNDEN SÜRÜKLEMENİN ÖTESİNE GEÇEMİYOR.

ötesine geçememesi. Hikayedeki gizem, (gizemi açıklayan yazıları okumayınız) seyir süresince filmin zaafalarını güzelce örtse de bu, uzun süreli bir yama olamıyor.

Gizem çözüldükten sonra, derin bir yara izi, tortu kalmamasının sebebi, ikilinin aşkının yapaylığı. ‘Şımarık çok güzel bir kız’ ile ‘utangaç, korkak ve çirkin bir oğlanın’ (ki maalesef çirkin değil!) filmdeki karikatürlerle uyumlu olacak kadar karton ve zorlama karşılaşması doğuruyor bu yapaylığı. Şımarığın korkağa (ve cezalandırılana), korkağın cesura ve mağdura dönüşümünden başka bir değişim içermeyen karakter analizi; çekingen bir karakteri kambur beden diline indirgeyen, şımarık kıızı ise “be”li, “ya”lı konuşturarak asileştirmekle yetinen bir oyuncu yönetimi, filmin parlak fikrini besleyemiyor.

Oysa, son yılların hafıza ve aşk temalı yerli filmlerinden, “Evim Sensin” ve “Beni Unutma”nın başaramadıklarını katararak, özgün yorumuyla hafızada yer alabilirdi bu film. (Savaşlar, sınıfsal hayaller, ince hastalıklar çağı kapanınca, aşkın en büyük engeli olarak ‘hafıza kaybı’ndan başka bir şey neden gelmiyor acaba aklımıza?)

Özetle, masalsı, naif, çizgi film kadar renkli; rüzgarlı bir eylül sabahı kadar ıssız ve can yakıcı olması arzulanan film, kısa bir yaz aşkı kadar etkiliyor. Salondan çıkana kadar da saman alevi sönüyor.

Kostümler, Bozcaada’daki evin sanat yönetimi, kurgu ve yer yer Farah Zeynep Abdullah’ın oyunculuğu şahane.

“Eylül!” “Eylül!” “Eylül!” Kaç kere seslenildi film boyunca? Sayalım.

**SAVAŞLAR,
SINIFSAHAYALLER,
İNCE HASTALIKLAR
ÇAĞI KAPANINCA,
AŞKIN EN BÜYÜK
ENGELİ OLARAK
‘HAFIZA KAYBI’NDAN
BAŞKA BİR ŞEY NEDEN
GELMİYOR AKLIMIZA?**

VAMPIR AKADEMİSİ

★
ORJİNAL ADI Vampire Academy
YÖNETMEN Mark Waters
OYUNCULAR Zoey Deutch,
Lucy Fry, Danila Kozlovsky
YAPIM 2014 ABD-İngiltere-
Romanya
SÜRE 104 dk.
DAĞITIM Bir Film (Calinos)

HOLLYWOOD'UN YENİ
"ALACAKARANLIK" ARAYIŞI
SÜRÜYOR. 2014'ÜN EN GÜÇLÜ
ALTIN AHUDUDU'LUK
FİLMLERİNDEN BİRİ!

TEEENAGE ROMAN SERİLERİ İÇİNDE ÇOK ORJİNAL BİR FİKRE SAHİP OLMASA DA "AÇLIK OYUNLARI" (THE HUNGER GAMES) serisini ayrı tutmak lazım. Ama farklı sosyal statüdeki gençlerin aşklarını, içlerine fantastik/gotik dokunuşlar yapılmış hikayeler içine koyan "Alacakaranlık" (Twilight) gibi seri romanlar birer birer beyazperdeye intikal ettirilmekteler. "Ölümcül Oyuncaklar" (The Mortal Instruments), "Göçebe" (The Host) ve "Muhteşem Yaratıklar" (Beautiful Creatures) serilerinin ilk filmleri "Alacakaranlık"ın ilk filminden de kötü yapılmışlardı. "Vampir Akademisi"ni de bu ekole rahatlıkla ekleyebiliriz.

Daha önce "Kötü Kızlar" (Mean Girls) ve "Çılgın Cuma" (Freaky Friday) gibi teenage filmlerin iyi örneklerine de imza atmış olmasına rağmen bu filmle inanılmaz bir acemilik sergileyen yönetmen Mark Waters'ın en büyük handikapı eline tutuşturulan senaryo şüphesiz. Sanki başka bir filmin ortasından bir yerinden alınmış gibi duran açılış sahnesinin ardından eski Kızılderili kabilelerinin isimlerini andıran

'moroi'ler, 'strigoi'ler ve 'dampir'lerle dolu Harry Potter'ın büyücü okulu Hogwarts gibi bir okula giriyoruz. Sonuçta hepsi değişik türlerde vampir gençler bunlar. Haliyle birileri birilerini kovalarken bir yandan da ciddi bir flört çekişmeleri var. Bunun ötesinde de "Vampir Akademisi"nin sunabileceği başka hiçbir şey yok!

Sürekli abuk sabuk espriler yapan bir dövüşçü kızın etrafında dolanan genç karakterler, müsamere gibi sahneler, kopuk bir olay örgüsü ve ayrımcı bir okumaya da müsait hikayesiyle bir Altın Ahududu'luk film "Vampir Akademisi". Bir de sanki kendisi de çok matah bir şeymiş gibi "Alacakaranlık"la dalga geçiyor bir iki diyalogla!

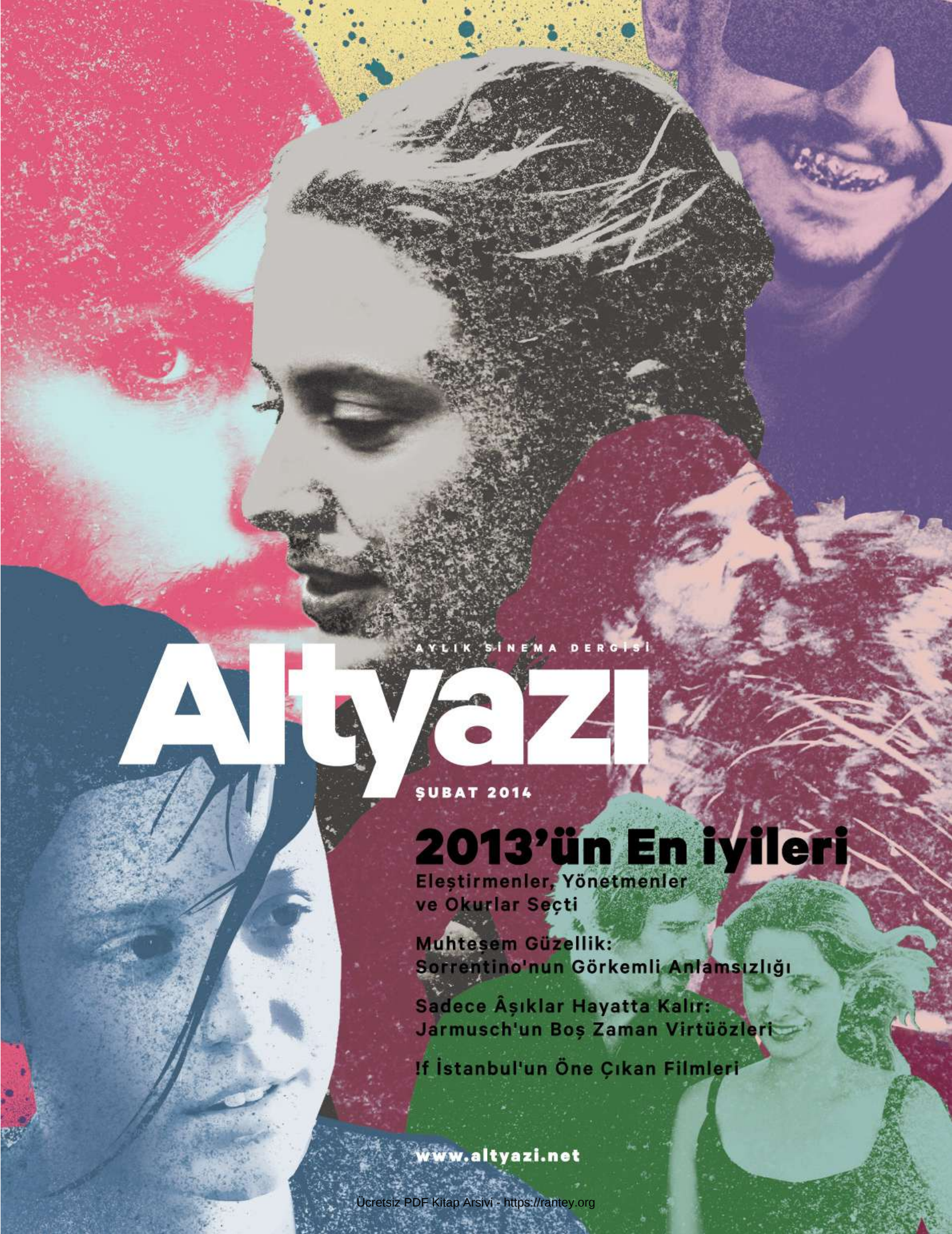
Açıkçası ne senaryosuyla ne de sinematografik olarak kült TV dizisi "Buffy"nin herhangi bir bölümünün yanına yaklaşabiliyor.

Henüz 18 yaşında olan Zoey Deutch'ı daha iyi bir filmde izlemek isteyebiliriz...

Gabriel Byrne, Olga Kurylenko ve Joely Richardson'ı böyle bir filmde izlemek acı veriyor!

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

ŞUBAT 2014

2013'ün En iyileri

Eleştirmenler, Yönetmenler
ve Okurlar Seçti

Muhteşem Güzellik:
Sorrentino'nun Görkemli Anlamsızlığı

Sadece Âşıklar Hayatta Kalır:
Jarmusch'un Boş Zaman Virtüözleri

İf İstanbul'un Öne Çıkan Filmleri

www.altyazi.net

BALAYI

YÖNETMEN Koray Balıç

OYUNCULAR Emre Kılıç,

Seda Tosun, Petek Kırboğa,
Dilan Çiçek Deniz, Bertan Ceylan

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Özen Film (Reis Film)

**“BALAYI”NIN KARARSIZ
GİDİŞATI VE BENİMSEMESİ
KOLAY OLMAYAN ESPRİLERİ
KARŞISINDA ZORLANACAK
SEYİRCİLER OLACAKTIR.**

FİLMLERİ HENÜZ İZLEMEMİŞKEN KAPILDIĞIMIZ İZLENİMLER, İZLEDİKTEN SONRA HAKKINDA EDİNDİĞİMİZ FİKİR ÜSTÜNDE, bazen de yersiz bir etkiye bulunuyor.

“Balayı” böyle bir çelişki yaratması muhtemel bir örnek. Adına, afişine, kısmen fragmanına bakarak bir romantik komedi izlemeyi uman seyircinin uğrayacağı hayalkırıklığı ufak değil. Örneğin gerilim unsurunun giderek öne çıkması bir yana, pek tanıtımlarında söylenmese de bayağı absürd bir film çünkü.

Öykü, yakın zaman önce tanışan zengin bir patronun oğlu ile ünlü bir oyuncunun düşünlerinden hemen sonra, anlaşılacağı gibi balaylarını konu ediniyor. Memleketin en güzel yerlerinden birinde, hem tarihin hem denizin ortasında Kaleköy’de, üstelik köy bomboşken baş başa kalmak fikri uzaktan epey romantik ve eğlenceli belki. Ama daha uzun merdivenleri gelin kucağındayken çıkan damadın yorgunluğundan başlayarak, renksiz, tatsız, sıkıcı ve gergin anlar çok gecikmiyor. Telefondan, televizyondan uzak bir tatil planı, hele de kendini izlemeye fena halde

alışmış genç çift için dayanılır bir şey değil. Film bunu yer yer gerçeküstüne kayan, huzur vermekle gerginlik yaratmak, sıkımla komiklik arasında gidip gelen üslubuyla, deyim yerindeyse tuhaf bir yere taşıyor.

Özellikle telefonun yokluğunda birbirinin yüzüne bakıp iki çift laf etmekten uzaklaşmış bir kuşağa ilişkin sözü önemli. Maçolukla centilmenlik arasında gidip gelen Uğur karakteri ise epey sahici.

“Balayı”nın bu kararsız gidişatı ve benimsemesi hiç kolay olmayan espri anlayışı karşısında filmin içine giremeyip zorlanacak seyirciler elbette olacaktır. Ama filmin, özellikle “Leyla İle Mecnun”dan beri absürde ilgisini belli eden seyirci kitlesinin gözünde dikkate değer bir örnek olarak yer etmesi mümkün.

İlk tecrübeleri olduğu halde başroldeki Emre Kılıç ile Seda Tosun, filmi sürükleyen bir ikili olabiliyor.

Dağınıklık ve kararsızlık seyri zorlaştıran etmenler.

AŞK

Bİ KÜÇÜK EYLÜL MESELESİ

ROBOCOP

SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★	
BALAYI					★		
Bİ KÜÇÜK EYLÜL MESELESİ	★★			★★	★★	★★★	
ROBOCOP	★★	★★★★		★★	★★		
SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR			★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	
SONSUZ AŞK				★★	★	★★	
VAMPIR AKADEMİSİ	★			★	★		
12 YILLIK ESARET	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
DAİRE		★	★★★★	★★★★	★★	★★	
DÜZENBAZ	★★★★★	★★★★★	★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★
EYYVAH EYYVAH 3	★★	★★★★		★★	★★	★★★	
FRANKENSTEIN: ÖLÜMSÜZLERİN SAVAŞI		★★★★		★★	★		
GEÇMİŞ		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	
JACK RYAN: GÖLGE AJAN		★★			★★		
KIRIK ÇEMBER				★★★★★	★★★★★		
KÖFTE YAĞMURU 2				★★			
LEGO FİLMİ		★★★★★		★★★★			
MR. BANKS		★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
MUHTEŞEM GÜZELLİK		★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
PARA AVCISI	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
ŞEYTANIN GÜNÜ				★★★★	★★		
ŞÖHRET TEPEŞİ	★	★		★★★★		★★	
UZAK ÇIĞLIK		★					
BABADAN OĞULA		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
TUTSAK	★★★★★	★★★★★			★★★★		

ALTIN KESTANELER'E “UNUTULMAYANLAR” SELAMI

Altın Kestane haftasında, başka şey düşünmem, ‘iyi’ filmlere gönül ve göz kaydırmam **pek mümkün olmuyor** doğallıkla. O nedenle “Trendeki Yabancı” da derginin ruhuna uyum sağlasın istedim ve sinema tarihimizin en dayanılmaz filmlerinden birine, **“Unutulmayanlar”**a el uzattım.

KAÇ KEZ SEYRETTİM İNANIN BİLMİYORUM... ÇÜNKÜ, “AKLA ZARAR FİLMLER” KİTAPIMIN İLK SIRASINDA YER ALAN, 1964’TEN İTİBAREN YÖNETMEN OLARAK İMZA ATTIĞI ÇOĞU AVANTÜR TÜRDEKİ 70 FİLMLE YEŞİLÇAM’IN EMEKTARLARI ARASINA ADINI YAZDIRAN REMZİ Jöntürk’ün 1981’de çektiği

“Unutulmayanlar”, gerçekten de türünün nadide örneklerinden biri ve bugün Altın Kestane Ödülleri’ne konu olan yapımların pirlereindir. Kolayca tanımlanamayacak, yapılan her tanımı eksik bırakacak, benzersiz ve delirtici bir macera örneği vardır karşımızda.

Bir kült-komedi film örneği değildir “Unutulmayanlar”... Absürt ya da sürrealist sinema kapsamında değerlendirilmesi de mümkün görünmemektedir. Parodi de değildir. Tuhaf biçimde, kendisini sonuna kadar ciddiye alan bir yapısı vardır.

Garip ama gerçek... Yeşilçam’da o güne dek ‘imkansız’ denilen bir işi başarıp, Cüneyt Arkın, İzzet Günay, Ekrem Bora, Eşref Kolçak, Orhan Günşiray ve Fikret Hakan’ı bir araya getiren film, yedi kamyon şoförünün (yedinci isim Nejat Özбек’tir) öyküsünü anlatır. Her oyuncu, kendi adını taşıyan karakteri canlandırmaktadır. Cüneyt Arkın bir iki sahnede ‘Fahrettin’, geri kalanında ‘Doktor’ olarak geçer.

1970’li yılların ünlü şarkıcılarından Ersen’in, “Mutluluk dünyasının sevgi dostlarıyız biz / Kader zincirinin kırık parçasıyız biz / Güleriz eğleniriz, ağlarız yine de biz / Ömür biter yollar bitmez, geçer seneler / Hayat böyle dünya böyle çizilmiş gider” diyen sesi eşliğinde açılan filmin öyküsü şöyle özetlenebilir:

Sıkı dost olan, her birinin geçmişinde karanlık bir yön bulunan (Fikret, küçük çocuklara düşkün bir sapıktır. Doktor, hasta olan çocuğuna ötenazi yapmıştır. Orhan, bir kadın yüzünden erkekliğini

yitirmiştir. Sara hastası İzzet, annesini baltayla doğramıştır. Üçkâğıtçı bir soyguncu gibi görünen Eşref ise gerçekte gizli polistir) yedi şoför, aynı şirkete ait malı taşımaktadır. Kahramanlarımız, bir mola yerinde Türk bayrağını yere düşürüp saygısızlık eden serseri kılıklı turistleri neşe içinde iyice patakladıktan sonra radyodan, polisin peşlerinde olduğuna dair anons duyulur. Suçlama, adam dövmek falan değil, resmen silah kaçakçılığıdır. İş ciddiye binmiştir. Kamyonlardaki sandıkları açıp baktıklarında gerçekten silah taşıdıklarını görürler ve “Yandık... Yedi bayram yandık!” diyerek yaya olarak kaçmaya başlarlar. Hedefleri Beyrut, amaçları, başlarını belaya sokan şirket sahibinden intikam almaktır. Yol boyunca binbir olaya karışıp üstesinden gelen ve Türkiye ile Lübnan’ın komşu olup olmadıklarına aldırmadan mayınlı bölgeyi aşıp sınırı geçen, silah tüccarını cezalandırıp lüks villasını harabeye çeviren kahramanlarımız, dönüş yolunda gene aynı mayın tarlasına girecek, fakat bu kez talih yüzlerine gülmeyecektir.

Yalnızca iki sahnesini örneklemek bile yeterli...

Mola yerindeki kavgaya bir tek Fikret katılmaz, çünkü o arkadaşlarının deyimiyle radyo manyağıdır. Kavga başladığında kulaklıklarını takıp radyosunu dinler. “İtişecekler gene, en iyisi duymamak... Müzikler, sesler...” diyerek, kavga eden arkadaşlarına bakıp sırtımayı ve “İnekler!” deyip mırıldanmayı sürdürür.

Kavga sürerken restorandaki İtalyan aile yemeklerinin gelmesini beklemektedir. Küçük çocuk ağlamaya başlayınca babası, “Ağlama bambinooo... Nerde kaldı bizim makarinooo...” diye bağırarak susturmaya çalışır.

Mayın tarlasına geldiklerinde ise, mayından iyi anladığını söyleyen ve serüvenin başından beri durmadan “Nefret be!” diyen Orhan önden gider, fakat mayına basar. Boris Vian öyküsündeki gibi, ayağını kaldırdığı anda havaya uçacaktır. Çaresiz, onu o halde bırakıp gitmek, hedeflerine ulaşmak zorundadırlar. Fikret, “Acııııııı...” diyerek bisküvi ve şeker verir arkadaşına. “Susarsın...” diyerek biraz su bırakır. “Avunursun...” diyerek verdiği şey ise porno dergidir!

Senaryosuyla, yönetimiyle, oyunculuğuyla, müziğiyle, en başından beri seyirciyi hızlı ve keskin biçimde ‘dağıtan’, adeta lime lime, hatta parça pinçik eden “Unutulmayanlar”ı seyretmediyseniz, çok şey kaçırmışsınız demektir.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

GECEYARISI EKSPRESİ

Henüz bugünkü şöhretlerine ulaşmamış **Alan Parker ve Oliver Stone'un** birlikte kotardıkları “Geceyarısı Ekspresi” (**Midnight Express, 1978**) Türkiye’yi ve Türkleri **acımasızca karalayan** bir film. Türkiye ve başka ülkelerdeki **sansür öyküsü** ise daha da ilginç...

30 EKİM 1977’DE HALDUN DORMEN, SİNEMA AĞIRLIKLIL SANAT HABERLERİNE YER VERDİĞİ ‘ÇEŞİTLEME’ ADLI GAZETE KÖŞESİNDE ÇEVİRİLMekte OLAN BİR FİLMDEN BAHSEDER.

“Geceyarısı Ekspresi” adlı bu film Malta adasında çekilmekte, iki eski sabıkasının Türkiye’de uyuşturucuyla yakalanmalarını, hapse düşüp akıl almaz işkenceler görmelerini anlatmakta, bunu da büyük bir abartıyla yapmaktadır. Bir İngiliz film eleştirmeni dostu, “Merak etme önemli bir film olamaz bu.” diyerek Dormen’i teselli etmek istemiştir. Ama yazıda ismi geçmeyen o eleştirmen değil, Dormen haklı çıkar. Film olay haline gelir, senaryosu ve müziğiyle Oscar’a bile uzanır.

1978’de önce Cannes’da gösterilir. Aynı yılın ağustos ayında, Hollanda’da vizyona girecek olan filminden bazı sert sahnelerin çıkarıldığı haberi gelir. Amaç orada yaşayan Türklerin tepkisini çekmemektir.

Ekim 1978’de Toronto’da gösterilen film için Türk Büyükelçiliği, Kanada hükümetine protesto yollar. Aynı

tarihlerde ünlü siyaset ve ekonomi dergisi “Events”de çıkan bir yazıda ise film, “Bir nefret ve ırkçılık karikatürü” olarak tanımlanır, Türkleri ve Türkler özelinde Müslümanları aşağıladığı dile getirilir. Temmuz 1981’de ise Hindistan, Türkiye ile ilişkilerinin bozulacağını düşünerek filmi yasaklar.

Eylül 1982’de beklenen açıklama Alan Parker’dan gelir. CBS televizyonundaki “Signature” adlı programda “Şimdi filmin politik açıdan bir başarısızlık olduğunu idrak ediyorum.” der. Cezaevlerindeki şartların her yerde, kendi ülkesinde dahi kötü olduğunu, bunları anlatmak isterken Türkleri ‘harcamış’ olduğunu ifade eder... Parker benzer bir açıklamayı Mart 1987’de yeniden yapar ve Cine Aste dergisine “Yaşananların çoğunun yalan olduğunu bile bile abarttık” der. Haziran 1987’de “Geceyarısı Ekspresi” Japon televizyonunda gösterilecekken, Tokyo Büyükelçisi’nin girişimleriyle yayın durdurulur.

Altıyazılı olarak izlendiğinde, Türkleri

canlandıran oyuncuların gayet bozuk bir Türkçeyle konuştukları görülür. Filmi yıllarca ülkemizde ‘yasaklı’ hale getiren şey ise, Türk gardiyanların mahkûma tecavüz ettikleri sahnelerin yanı sıra, Türklerle türlü hakaretlerin yağdırılmasıdır.

İşin en ilginç tarafı ise, filmin başında görülen İstanbul görüntülerinin, yetkili makamlara “belgesel çekiyoruz” denilerek ‘gizlice’ alınmış olmasıdır. Bu ‘manzara’ların dışında filmin geri kalan ‘sakıncalı’ bölümleri Türkiye dışında çekilir.

Filmin kahramanı Billy Hayes, yazdığı kitapla uyumayan film yüzünden ortaya çıkan haksızlığı gidermek için sonradan çaba gösterir, gerçeklerin böyle olmadığını ifade eder ancak filmin etkisi kitaptan fazladır elbette.

7 Ekim 1991’de TRT’de yayımlanan Mehmet Ali Birand’ın “32. Gün” programına Alan Parker konuk olur ve Can Dündar’ın filmle ilgili sorularını yanıtlar, pişmanlığını belirtir. “Şöhret” (Fame), “Duvar” (Pink Floyd The Wall), “Birdy”, “Şeytan Çıkmazı” (Angel Heart) gibi yapıtlarıyla sonradan ustalar arasında yerini alan Parker, Oliver Stone’un ‘sansasyonel’ senaryosunun kurbanı olmuştur.

Yıllarca filmin adını duyan ama içeriğini bilemeyen Türk seyircisi ise, 15 yıl süren yasaklamanın ardından filmi görür. Özel kanalların henüz RTÜK’süz, özgür, bağımsız ve sansürsüz olduğu 90’lı yılların başında; 6 Nisan 1993’te film ekrana gelir.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

ROMA AÇIK ŞEHİR

Anna Magnani hariç neredeyse tüm kadronun profesyonel oyuncularından değil halktan insanlardan oluştuğu, **Federico Fellini'nin** de katkıda bulunduğu senaryosu Oscar'a aday olan, Cannes'da büyük ödülü alan "Roma Açık Şehir" (**Roma, Città Aperta, 1945**), sinema tarihini değiştiren filmlerden biri... Henüz savaş sürerken senaryosu oluşturulan ve bazı sahneleri filme alınan **Roberto Rossellini'nin** bu 'Yeni Gerçekçilik' başyapıtı, her sinemasever tarafından mutlaka görülmesi gereken 70 yıllık bir hazine.

DÜNYANIN ÇILDIRIP, NEREDEYSE BÜTÜN ÜLKELERİN GÖZÜ DÖNMÜŞ BİR HALDE BİRBİRİNE SALDIRDIĞI İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI, KUŞKUSUZ SADECE KITALARIN DEĞİL, SANATIN, SANATÇININ VE SİNEMANIN DA KADERİNİ DEĞİŞTİRDİ. MUSSOLINI'NİN FAŞİST REJİMİ BOYUNCA BEYAZPERDEDE YALNIZCA 'BEYAZ TELEFONLU FİLMLER' denilen, pembe dizileri andıran, dünyanın acı gerçeklerinden uzak, hafif romantik komediler seyreden halk, 1940'ların ikinci yarısından itibaren yepyeni bir sinemayla tanışıyordu. Çelik kadar sert, bıçak kadar yaralayıcı gerçekler, söylenemeyen sözler, gösterilmeyen görüntüler bir bir perdeye yansırken, o güne dek sinemada görülmemiş bu anlatımın yeni ve farklı bir şey olduğu anlaşılıyor, adına da 'Yeni Gerçekçilik' deniyordu. Bazı sinema tarihçileri Luchino Visconti'nin 1942 yapımı "Tutku" (Ossessione) filmini başlangıç olarak kabul etseler de, genel temayül Roberto Rossellini'nin "Roma Açık Şehir" filmiyle bu akımın start aldığıdır.

Farklı dönemlerde çektiği filmlerle bazen komünist, kimi zaman ateist, bazen de dindar olduğu savlanan ama yapıtlarının tümüne bakıldığında hiçbir düşünce sistemine sığmayan gerçek bir aydın olduğu rahatlıkla görülebilecek Rossellini, aynı zamanda büyük aktris Isabella Rossellini'nin de babası... Şöyle ki, Hollywood'da yaptığı filmlerden sıkılan ve o esnada Rossellini'nin "Paşa" filmini izleyen

efsane oyuncu Ingrid Bergman, yönetmene haber uçurarak onun bir filminde rol almak istediğini söylüyor. Gerisi ise hem Bergman'ın hem de Rossellini'nin hayatını kökünden değiştirecek bir hikaye. Bergman İtalya'ya geliyor, "Stromboli" filmini çekiyorlar ve aralarında aşk başlıyor. Bergman, İsveçli kocasından ayrılıp bir de Rossellini'den hamile kalınca, Hollywood tarafından afaroz ediliyor vs... Yani Isabella Rossellini, bu dillere destan aşkın meyvesi...

Yeni Gerçekçilik akımını başlatıp, "Paşa" ve "Almanya Sıfır Yılı" (Germania, Anno Zero, 1948) gibi çok önemli eserler verdikten sonra, Ingrid Bergman'lı döneminde sineması da değişen, insan doğasına ve ilişkilere eğildiği filmlerini karısı Bergman'ın üzerine kuran Rossellini, ondan ayrıldıktan sonra ise TV için çalışmaya ve dramatik kurguyu bir yana bırakarak, tarihsel belgeseller çekmeye başlıyor. 1977'de de Karl Marx üzerine bir belgesel çekme hazırlıkları yaparken 71 yaşında kalp krizinden ölüyor.

Rossellini'den bahsetmeden "Roma Açık Şehir"i anlatmak olmazdı. Zira film, yaratıcısının dünyasının izlerini taşıyan ve savaş döneminde geçse de, Hollywood yapımı benzerleriyle alakası olmayan, Anna Magnani'nin en unutulmaz performanslarından birini sergilediği dev bir eser...

Rossellini'nin "Paşa" ve "Almanya Sıfır Yılı" ile tamamlanan savaş üçlemesinin ilk filmi olan "Roma Açık Şehir", Roma'nın Nazi işgali döneminde geçiyor. Farklı ideolojik düşüncelere sahip olmalarına karşın, bir rahip ile bir komünistin direnişçilere yardım etmelerini ve anti-faşist yeraltı direnişi anlatan siyah-beyaz film, akımın en belirgin özelliklerinden birini de üzerinde taşıyor. Anna Magnani hariç neredeyse tüm kadro, profesyonel oyuncularından değil halktan insanlardan oluşuyor. İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefik olan Almanya ve İtalya arasında, Roma'nın silahtan ve askerden arındırılmış, saldırılamaz bir bölge olduğunu ilan etmelerinden dolayı 'Açık Şehir' olarak anılmasından ismini alan film, bu anlaşmanın geçerli kalamadığını tarihe not düşüyor adeta...

Nazi subayları arasında geçen bir diyalogda, adeta günah çıkarırcasına Alman askerlerin ülkelerini 'ölüm' üzerine kurduklarını itiraf etmeleri, insanlara zulmeden bir ırkın 'üstün' olamayacağını dillendirmeleri gibi cüretkar bölümleriyle Rossellini'nin 'sanatçı duyarlılığını' ortaya koyan filmin çekildiği tarihe de dikkat etmekte fayda var. Senaryosu savaş sürerken yazılan, hatta bazı sahneleri de o dönem çekilen "Roma Açık Şehir", bir yandan savaşın yaralarını sarmaya çalışan İtalyan halkına 'moral verme' işlevi görürken, öte

yandan sığınağı sığınağına tarihe not düşmeyi de başarıyor.

Çoğu Hollywood menşeli bir alay 2. Dünya Savaşı filmi arasında, olan bitene 'kahramanlar' gözünden değil de 'direnişçiler' tarafından bakmasıyla hemen öne çıkan yapıt, sıradan insanların omuzlarında yükselen zafere de selam yolluyor. Zaten yıllar içerisinde hiç eskimeyip ilk günkü etkisini korumasında, zamanlar-üstü bir yapıt olmasında bunun payı büyük. Söz gelimi faşistleri bombalayan çocukların, fırınları halka açan kadınların ve işkence sahnelerinin hafızanızdan kolay kolay çıkmayacağını söyleyebiliriz.

Henüz dünya çağında şöhrete ulaşmamış Federico Fellini'nin de katkıda bulunduğu senaryosu Oscar'a aday olan, Cannes'da büyük ödülü alan film, Anna Magnani'nin canlandığı Pina karakterinin, nişanlısı götürülürken ardından haykırarak koştuğu ve Naziler tarafından kurşunlandığı sahneyle sinema tarihine geçmiş durumda... Seyrederken 1945 yılında çekildiğine inanamayacağınız, halen dimdik ayakta duran, buruk bir lezzet taşıyan kocaman bir başyapıt.

Filmdeki karakterlerden Francesco'nun Pina'ya söylediği sözlerle bitirelim: "İnanmalıyız, istemeliyiz. Korkmak yok, çünkü daha yolun başındayız. Gelmek zorunda olan bir şey için savaşıyoruz. Uzun sürebilir, zor olabilir ama daha iyi bir dünya mutlaka olmalı."

5. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ 2013'ÜN EN FENALARI

Şubat; pırasa, kereviz, pazı, defneyaprağı, kuşkonmaz gibi sebzeler, muz ve mandalina gibi meyveler için **'tam zamanı'** denilecek aydır. Sebze mi meyve mi olduğuna tam karar verilemeyen **kestane** de tam bu sıralarda gösterir kendini. Ve tabii ki **Altın Kestaneler** de...

SİYAD ÖDÜLLERİ'Nİ GERİDE BIRAKAN SİNEMA DÜNYAMIZI YAVAŞ YAVAŞ OSCAR HEYECANININ SARDIĞI ŞU GÜNLERDE, ARKA PENCERE OLARAK BEŞ YILDIR BÜYÜK BİR CİDDİYET, SAMİMİYET VE ADALET DUYGUSUYLA SÜRDÜRDÜĞÜMÜZ, ELE avuca sığmaz bu alternatif ödüllendirme için, iki hafta önce adayları açıklayarak gonga vurmuştuk. Her geçen yıl kamuoyunda daha fazla ilgi görüp kurumsallaşan ve marka değeri kazanan Altın Kestaneler bu yıl 35 sinema yazarı-kültür gazetecisinin oylarıyla belirlendi. Kıvançla sunuyoruz.... İşte karşınızda 5. Altın Kestane Ödülleri / 2013'ün En Fenaları...

EN FENA FİLM AŞK KIRMIZI (OSMAN SINAV)

Üç karakterin de masum olduğu bir 'aldatma' öyküsü sunmaya soyunan "Aşk Kırmızı", üzerinde yükselmeye çalıştığı "Aynı anda iki kişiye aşık olabilir misiniz? Üç kişilik aşk mümkün mü?" sorularına, "Olabilir de olmayabilir de!" gibi yalın bir yanıt verilebileceğini hesaba katmamış bir film. Evli ve karısına karşılıklı bir tutkuyla bağlı erkeğin, yıllar öncesindeki sevgiliyle karşılaşmasından sonra yaşananları anlatan film, tüm sanat, edebiyat, sinema,

psikoloji vb. tarihinin içinden çıkamadığı çözümsüz denklemin formülünü sunma iddiasını taşısa da ana temasını 1'le çarpmakta ve o'la toplamakta çok ısrarcı davranıyordu. Osman Sınav, tutkunun evrensel sembolü olduğu düşünülen 'kırmızı'yı seksi iç çamaşırları ve giysiler üzerinden, klip estetiğine başvurarak bolca gözümüze sokuyor, genişçe tuttuğu erotizm coğrafyasında ciddiyetle ilerleme gayretine rağmen en dramatik sahnelerde bile parodi duygusu vermekten kurtulamıyordu. Oluşturduğu üçgende aşk ile alışkanlığın, ihanet ile sadakatin, kırmızı ile pembenin çelişkilerinden yararlanmaya çalışan ama bir türlü derinleşemeyen; başarısız diyalogları, ayrıntılardaki özensizliği ve durumu kurtaramayan oyunculuklarıyla da çatayı iyice düşüren "Aşk Kırmızı", sonuçta en yakın rakipleri "Erkekler" ile "Sabit Kanca"ya hatırı sayılır fark atmayı başardı.

5. Altın Kestane Ödülleri En Fena Film kategorisinin birincilik kürsüsü, çok uğraşılmasına karşın bir türlü samimi bir "Ve Ferhat ve Zeynep ve Nazlıgül" öyküsüne dönüşemeyen "Aşk Kırmızı"nın...

EN FENA YÖNETMEN OSMAN SINAV (AŞK KIRMIZI)

Örneğin, korku-gerilim ustası Wes Craven'in "50

Cesur Kemancı" (Music Of The Heart, 1999) gibi alabildiğine sakil ve sakin bir aile filmi çekme hakkı varsa, elbette ki Osman Sınav'ın da ara sıra alışılmış çizgisinin dışına çıkma hakkı var... Tamam, yönetmenlik kariyerinin ilk sinema filmi "Kapıları Açmak"ta da (1992) iki aşk arasında kararsız kalan bir genç kızın öyküsünü anlatıyordu ama "Aşk Kırmızı", doğrusu Sınav'ın erotizm soslu aşk üçgeni kurmak gibi işlerin yönetmeni olmadığını net biçimde kanıtlayan görkemli bir fiyaskoydu. Kamera arkasındaki çalışmalarının çoğunluğunu oluşturan televizyon dizileri arasında "Yalancı" ve "Gerilla" gibi bağımsız nitelikli iyi filmler, "Deli Yürek: Bumerang Cehennemi" gibi kaliteli cinsinden sayılabilecek bir politik-aksiyon örneği bulunan, bir önceki çalışması "Uzun Hikaye"de de eli yüzü düzgün iş çıkartan Sınav bu kez net biçimde "olmamış" dedirtti seyircisine.

"Aşk Kırmızı"nın 2013'ün En Fena Filmi seçilmesinin yanında, yönetmen kategorisinde de "Erkekler"e imza atan Faruk Aksoy'la ciddi bir rekabet yaşamasına rağmen ipi göğüslemeyi bilen Osman Sınav, böylece Altın Kestane tarihinde bir ilke imza atmış oldu. Kutluyor ve başarılarının devamını dilemiyoruz.

"Üç kişilik aşk mümkün mü?" sorusuna cevap veremeyen "Aşk Kırmızı", senenin en 'fena' filmi seçildi.

"Aşk Kırmızı"yla en 'fena' yönetmen Osman Sınav oldu.

Emek Sineması yıkımıyla Kamer İnşaat, Jüri Özel Ödülü'müzü aldı (üstte). Aşağıda soldan sağa; Asuman Dabak, Engin Altan Düzyatan ve Uğur Yücel...

EN FENA KADIN OYUNCU ASUMAN DABAK (ERKEKLER)

Geçen yıllarda Beren Saat, Sinem Kobal, Hande Subaşı, Rebekka Haas gibi isimlerin başarı gösterdiği En Fena Kadın Oyuncu kategorisinde, gerçekten de hep çılgın bir rekabet yaşanır. Bu yılda aynen böyle oldu, sonuç burun farkıyla, hatta neredeyse foto-finişle ortaya çıktı.

2013'ü özel yaşamındaki çeşitli sorunlarla geçiren usta oyuncu Asuman Dabak, 5. Altın Kestaneler'in her dalında ödülü zorlamaktan geri durmayan "Erkekler"deki performansıyla da ciddi bir şanssızlık daha yaşadı ne yazık ki. "Erkekler doğuştan mı böyleler, sonradan mı oluyorlar?" esprisine dayanan filmin Zerrin'i rolünde izlediğimiz Dabak, iddialı rakipleri Nurgül Yeşilçay, Arzu Yanardağ ve Doğa Rutkay'ı geride bırakarak Altın Kestane'yi havaya kaldırdı. Yılın, 'İlişkiler' şeklinde özetlenebilecek popüler temasına sadık kalan "Erkekler"deki rolü diğerlerine oranla sınırlı da olsa filmin 'cinsel parodiler'ini sırtlanmaya çalışan Dabak, bu yükü taşımaktan çok uzaktı. Üstelik yük de pek ağır sayılmazdı, hafif mi hafifti.

EN FENA ERKEK OYUNCU ENGİN ALTAN DÜZYATAN (AZİZ AYŞE)

Konuk olduğu bir televizyon programında gaza gelip coştukça coşarak sinema eleştirmenlerine demediğini bırakmayan Engin Altan Düzyatan 3. Altın Kestaneler'de Altın Çıngırak'la ödüllendirilmişti anımsanacağı üzere. Düzyatan bu yıl ise söylediği-yaptığıyla değil, bir türlü oynayamadığı-yapamadığı için 'Birden fazla Altın Kestane kazanan isimler kervanı'na katıldı ve "Aziz Ayşe" filmindeki, 'uzun uzun uzaklara bakan'

müziyen sevgili performansı nedeniyle Büyük Jüri tarafından 2013'ün En Fena Erkek Oyuncu'su seçildi. Elfe Uluç'un yönettiği filmde 'oynamayayan' ve canlandırdığı karaktere ne işlev ne incelik katabilen sanatçının, 'gündeme gelmemek' için "Aziz Ayşe"nin galasına gitmeyişi ve bu nedenle bir anda gündeme gelmesini ise kendisi açısından son derece gerçekçi bir davranış olarak kabul ediyoruz.

ALARM ZİLİ ÖDÜLÜ UĞUR YÜCEL (BENİM DÜNYAM)

İlk dört yılda Serdar Akar, Ümit Ünal, İsmail Hacıoğlu ve Yavuz Bingöl'ün kulaklarında çınlayan Alarm Zili, bu kez Uğur Yücel için çaldı. Oyuncu-yönetmen-senaryo yazarı olarak sinema kariyeri tartışılmayacak Yücel, kalitesi yüksek çalışmalarıyla gışede aradığını bulamaması nedeniyle "madem öyle..." diye düşüncesinden midir bilinmez, ani bir vites değişikliğiyle Yeşilçam dramlarını bile mumla aratan bir yapım olan "Benim Dünyam"la çıktı seyircinin karşısına. Yücel, yönetmenliğiyle de oyunculuğuyla da sevenlerini üzdü ve bol mendil ıslattırdı.

"Benim Dünyam"ın dayandığı eserin yollarının Türkiye'ye gelene kadar çok fazla çatallanması ve uyarlama karmaşası da doğrusu eleştirmenlerin bile kafasını fazlasıyla karıştırdı. Çünkü 'konsept ve orijinal hikâye'nin, filmin afişinde belirtilenden farklı bir adreste yer aldığı, gayet iyi biliniyordu.

ALTIN ÇIĞIRAK ÖDÜLÜ KUTLUĞ ATAMAN-OKAN BAYÜLGEN ŞAHAN GÖKBAKAR-ŞAFAK SEZER

2013'ün 31 Mayıs günü başlayan, kısa sürede özgürlük talep eden kitlesel bir halk hareketine

5. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ BÜYÜK JÜRİSİ

Muhsin Akgün, Erkan Aktuğ, Cem Altınsaray, Bilgehan Aras, Tunca Arslan, Ceyda Aşar, Fırat Ataç, Şenay Aydemir, Janet Barış, Cumhuriyet Canbaz, Cüneyt Çebenoyan, Hasan Cömert, Ebru Çelikküt, Tuncer Çetinkaya, Sadi Çilingir, Suzan Demir, Gülhan Düğün, Murat Erşahin, Talip Ertürk, Burak Göral, Çağdaş Günerbüyük, Müjde Işıl, Kaan Karsan, Gülçin Kaya, Ali Koca, Serdar Kökçeoğlu, Murat Özer, Fırat Sayıcı, Eyüp Tatlıpınar, Müge Turan, Uğur Vardan, Burçin S. Yalçın, Deniz Yavuz, Kemal D. Yılmaz

dönüşerek tüm Türkiye'yi sarsan Gezi Direnişi, herkes için bir turnusol kâğıdı işlevi gördü. İlk gününden itibaren 'Diren Gezi'nin içinde yer alan yüzlerce sanatçı olduğu gibi, açık açık karşı olanlar da vardı elbette. Ancak bir de önceleri Gezi'nin 'kalabalığına karşı', kısa süre sonra da iktidar karşısında diz çöküp boyun eğerek nedamet getirenler, el etek öpenler söz konusuydu. En hafif deyimle 'Gezi dönekliliği' olarak tanımlanabilecek bu tavrın sinemacılar cephesindeki kare asını hiç kuşkusuz Kutluğ Ataman, Okan Bayülgen, Şahan Gökbakar, Şafak Sezer oluşturdu. Altın Kestane Büyük Jürisi, "Sanatçı dediğin dik durur!" diyerek bu yılın Altın Çıngırak Ödülü'nü kendilerine gururla takdim eder.

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ KAMER İNŞAAT VE KALYON İNŞAAT

Geride kalan yılın en can sıkıcı ve öfke uyandırıcı olaylarının başında Emek Sineması'nın bin bir yalan dolanla yıkılması (Kamer İnşaat) ve ülkemizdeki sinema dergiciliğinin amiral gemisi, 19 yıllık "Sinema"nın yayın yaşamına son verilmesi geldi (Kalyon İnşaat). Rastlantı bu ya, son dönemde ortaya dökülen yolsuzluk-rüşvet ilişkilerinde de rol üstlenen bu inşaatçı-yıkıcılar, sinema kültürümüze yönelik acımasız ve kapitalist barbarlığın açık göstergesi olan saldırıları nedeniyle bu yıl oybirliğiyle Jüri Özel Ödülü'ne değer görüldüler.

Jüri, bu filmin henüz bitmediğine olan inancını özgüvenle ilan eder.

TUTSAK

★★★ **ORJİNAL ADI** Prisoners **YÖNETMEN** Denis Villeneuve **OYUNCULAR** Hugh Jackman, Jake Gyllenhaal, Viola Davis, Maria Bello, Terrence Howard, Melissa Leo, Paul Dano, Dylan Minnette **YAPIM/SÜRE** 2013 ABD, 153 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr. **ŞİRKET** Tiglon (Fida)

VİZYONA GİRECEĞİ İLAN EDİLEN, “HA GİRDİ, HA GİRECEK” DERKEN BİR TÜRLÜ SALONLARDA KENDİSİNE YER BULAMAYAN “PRISONERS”, “TUTSAK” ADIYLA DOĞRUDAN DVD RAFLARINDAKİ YERİNİ ALDI. KANADALI YÖNETMENİN BERLİN’DE PANORAMA bölümünde FIBRESCI ödülü alan “Maelström”ünü (2000) görmedik ama 1989’da Montreal’de bir gencin Politeknik Okulu’nu basıp dört kadını öldürdüğü olayı ele alan “Polytechnique”, 2009’da Filmekimi’ne uğramıştı. 2010’da ülkesinin Oscar adayı olan “İçimdeki Yangın”ı ise 2011’de İstanbul Film Festivali’nde görmüştük.

“Tutsak” a dönersek filmin Türkiye’de vizyona girmemesi tuhaf çünkü Hugh Jackman, Jake Gyllenhaal, Viola Davis, Maria Bello ve Terrence Howard gibi niteliğinden bağımsız olarak salonlara seyirci çekecek bir kadroya sahip. Filmin 2 Mart’ta verilecek Oscar’da görüntü yönetimi dalında adaylığı olduğunu da hatırlatalım.

Maccachusetts eyaletinin Brockton bölgesinde, sakın bir kasabadayız. Doğa ile iç içe bu küçük yerde şükran gününü kutlamak için bir araya gelen Dovers ve Birches aileleri hindilerini yiyip içkilerini yudumlarken bir anda küçük kızlarının ortadan kaybolduğunu fark ederler. Evlerde ve sokaklarda yapılan araştırmalar sonucunda iki kızdan haber alınamayınca devreye polis girer. Bu arada gündüz vakti mahallede görünen bir karavanın asosyal şoförü ilk şüpheli olarak dikkat çekmektedir. O güne kadar eline aldığı bütün davaları başarıyla çözen polis dedektifi Loki de işin içine girer. Ancak, kızlardan birisinin babası olan (tabii ki beyaz olan) Keller Dover, polisin çabalarını yetersiz bulur ve adaleti kendince sağlamaya karar verir. Bu karar hem kendisini hem de Birches ailesini karmaşık bir sürecin içine çekecek, kimin suçlu kimin masum olduğunun birbirine karıştığı bir süreç başlayacaktır.

“Tutsak”ın iki farklı meselesi olduğunu söyleyebiliriz. İlki: Çocukların akıbetinin ne

olduğuna dair polisiye yönü. Açıkçası geçen yıl mart ayında salonlarımıza uğrayan Baltasar Kormákur imzalı “Son Vurgun” (Contraband) filminin senaryosunda da imzası bulunan Aaron Guzikowski imzalı öykü büyük bir gerilim yaratmasa da gizemini finale kadar saklamayı başarıyor. Üstelik bunu yaparken hem Loki’yi hem de seyirciyi birkaç kez ters köşeye yatırmayı da başarıyor. Guzikowski’nin verdiği her ipucunun yalnızca bir kapıyı açması, bir sonraki ipucunun ancak o kapıdan çıkarken elimize tutuşturulması da filmin bu yönünü güçlendiren etmenlerden.

Filmin ikinci meselesi ise ‘adalet.’ Keller Dovers’ın polise güvenmeyip kendi başına meseleyi çözmeye çalışması, masumiyet sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiğine dair sorular sorduruyor bizlere. Hatta ‘İki küçük kızın hayatını kurtarmak için ne kadar ileriye gidebilirsin’ gibi içinden çıkılması zor bir soruyu da soruyor ki, burası biraz sorunlu. Sonuçta bu durumun bizi bir kötülüğü başka bir kötülükle önmek gibi bir sarmala götürmesi riski var ki, filmin ahlaki ikilemi de burada ortaya çıkıyor. Denis Villeneuve, kendince ortalama bir yol bularak bu ahlaki sorunu aşmış gibi görünse de açtığı kapıdan cesaretle gitmeyi başaramadığı için burada filmin biraz akamete uğradığını söylemeliyiz.

Filmin dedektif Loki’yi canlandıran Jake Gyllenhaal dışındaki güçlü oyuncu kadrosunu hakkıyla kullandığını söylemek ise güç. Adaleti kendi başına arayan Keller Dover’da Hugh Jackman inişleri çıkışları olmayan fazla tekdüze bir karakter olarak kalıyor. Viola Davis, Terrence Howard ve Maria Bello gibi usta oyuncuların ise kendilerine fazla alan bulamıyorlar.

Melissa Leo filmin kilit karakterlerinden birisinde yine kusursuz.

Paul Dano’yu sürekli asosyal, sosyopat vb. rollerde görmekten sıkıldık.

ÜLKEMİZDE DE ÇOK SEVİLEN “İÇİMDEKİ YANGIN”IN (INCENDIES) YÖNETMENİ DENIS VILLENEUVE’NUN TÜRKİYE VİZYONUNA ÇIKAMAYAN FİLMİ DOĞRUDAN DVD’DE...

BABADAN OĞULA

★★★
ORJİNAL ADI The Place Beyond The Pines
YÖNETMEN Derek Cianfrance
OYUNCULAR Bradley Cooper, Ryan Gosling, Eva Mendes, Ben Mendelsohn, Dane DeHaan, Emory Cohen
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 136 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Bir Film

DEREK CIANFRANCE, İKİ
BÜYÜK HİKAYEYİ BİR
FİLME SIKIŞTIRMAK
GİBİ ZOR BİR İŞE
SIVANIYOR...

YENİ BİR HAYAT KURABİLMEK İÇİN BANKA SOYAN BİR SUÇLUYLA ONU 'ÖLDÜREN' POLİSİN HİKAYESİNİ, İKİLİNİN ÇOCUKLARINI DA katarak resmeden "Babadan Oğula", anlatı olarak pek sık rastlanmayan 'ezber bozan' bir yapı ortaya koyuyor. Senarist-yönetmen Derek Cianfrance, neredeyse ikiye böldüğü filminin ilk yarısında 'suçlu'nun hikayesini anlatıyor bize. Oğluna ve onun annesine 'yaşanır' bir hayat sağlayabilmek için suç işleyen genç adamın dünyasını anlatırken 'düşen melekler' tadında bir yaklaşım sergiliyor. İkinci bölümdeyse, suçluyu 'ölü ele geçirdiği' için yükselişe geçen polisin hikayesine odaklanıyoruz. Burada da bambaşka bir trajedi kendini gösteriyor.

"Babadan Oğula", ilk yarısıyla ne kadar derli topluysa ikinci yarısında da o denli dağınık bir film. Derek Cianfrance, ilk yarının 'düz' anlatısında tuzaklardan kurtulmayı başarıyor, ama ikinci bölümde merkez karakter sayısı artıp da işler karışınca, onun da kafası karışıyor. Evet, bireysel ve sınıfsal çatışmayı anlaşılır kılan bir atmosfer kurmanın üstesinden geliyor yönetmen, ama bu atmosfer içinde gezinirken sallanarak

ilerlediğini, hikayeyi stabil tutamadığını da belirtmek gerek. Ryan Gosling'in ilk bölümdeki becerikli hamlelerine karşın, Bradley Cooper'ın ikinci bölümde epeyce etkisiz kalması da bu durumu tetikleyen unsurlar arasında sayılabilir rahatlıkla.

İki 'büyük' hikayeyi bir filme sıkıştıran, başrol oyuncusunu ancak filminin ortasına kadar beyazperdeye yansıtan Derek Cianfrance, tabularla arasının iyi olmadığını bir kez daha gösteriyor bizlere. "Aşk Ve Küller"de (Blue Valentine) de gelgitli bir anlatının peşine takılan yönetmen, burada lineer bir kurguya kucak açsa da, seyirciyi yabancılaştırmacı bir yapıyla yoğuruyor filmini. Filmin yarısına kadar olanları "Unutmayın!" demekle yetiniyor ve seyircinin hafızasına güveniyor.

İlk bölüm.

İkinci bölüm.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

THE FIFTEEN MINUTE HAMLET

Kısa yönetmen kurgusu ile ‘acımasızca kısa’ yapımcı kurgusunu birlikte gösteren **“The Fifteen Minutes Hamlet”** farklı bir Hamlet yorumu olduğu gibi, 90’ların postmodern alışkanlıklarıyla sinema endüstrisini de ti’ye alıyor. **Philip Seymour Hoffman**’ın rol aldığı iki kısa filminden biri.

YÖNETMEN Todd Louiso
YAPIM 1995 ABD
SÜRE 22 dk.

PHILIP SEYMOUR HOFFMAN’A ‘KISA’ BİR VEDA İÇİN, AKTÖRÜN ROL ALDIĞI İKİ KISA FİLM ARASINDAN OYUN YAZARI/SENARİST TOM Stoppard’ın oyunundan uyarlanan ilginç Hamlet filmi “The Fifteen Minute Hamlet”i seçtik. Aktör 1995 tarihli filmde Hamlet dünyasından üç ayrı rolde, Bernardo, Horatio ve Laertes olarak karşımıza çıkıyor ve performansıyla rol çalarak Hamlet’i canlandıran Austin Pendleton’ı bile geride bırakıyor.

‘Şekspir’ metinlerine postmodern ‘remix’ler yapan Tom Stoppard, sanatçının farklı şekilde yorumlanması gerektiğini en iyi bilen yazarlardan biri oldu her zaman. Günümüzde Hamlet’i ya olabildiğince sadık oynamalı ya da bütünüyle uçmalı. Moda Sahnesi’nde bu aralar izleyebileceğiniz, tabutlarla açılan Hamlet yorumu da klasik metnin trajedisini boşlayan, keyifli ve Onur Ünsal’ın katkısıyla enerjik bir uyarlama.

“The Fifteen Minutes Hamlet”te en başta ‘Şekspir’in zamanında sinema teknolojisi olsaydı’

fikrinin izi sürülmüş. Yazar karşımıza Hamlet’i on küsur dakikalık kesintisiz bir film olarak çeken bir yönetmen kılığında çıkıyor. Oyunun beylik sahnelerini kolajlayan film, yapımcılar tarafından harcanınca, yönetmen iki dakikalık bir versiyon daha çekmek zorunda kalıyor.

Kısa yönetmen kurgusu ile ‘acımasızca kısa’ yapımcı kurgusunu birlikte gösteren “The Fifteen Minutes Hamlet” farklı bir Hamlet yorumu olduğu gibi, 90’ların postmodern alışkanlıklarıyla sinema endüstrisini ti’ye almayı da başarıyor.

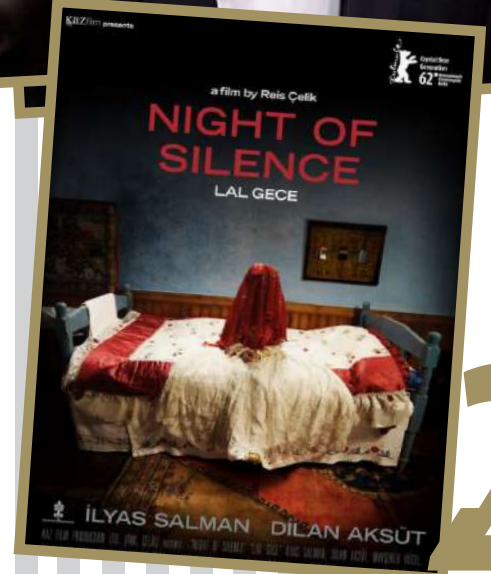
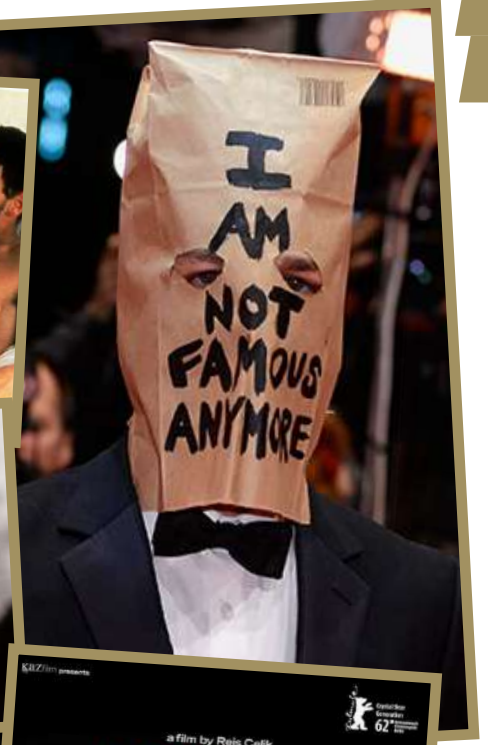
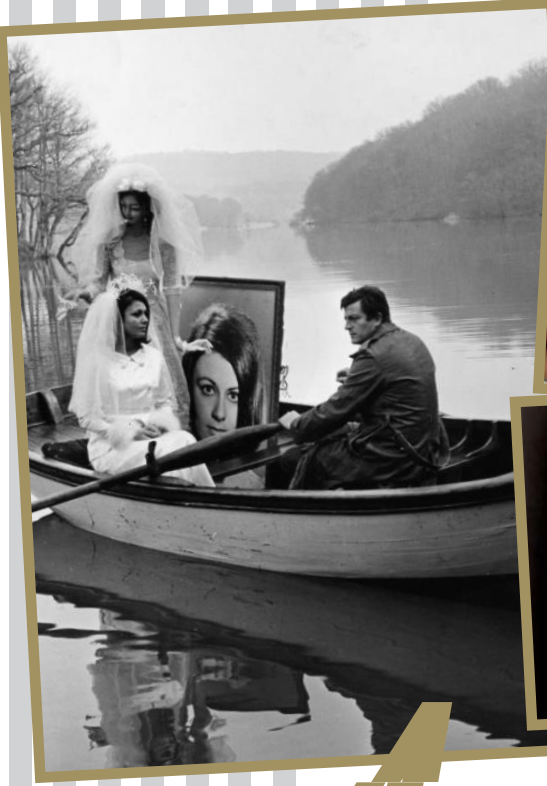
Filmten bugüne geçen 20 yıllık süreçte Hoffman, Amerikan Sineması’nın en güçlü aktörlerinden birine dönüştü. Bilinen rolleri kadar, “Son Konser”deki (A Late Quartet) hüzünlü müzisyen gibi az bilinen rolleriyle de kalbimizi çaldı. Yüzündeki mahcup ve kaygılı ifadenin tıfıl zamanlarında olmadığı da gözümüzden kaçmıyor.

Güle güle Hoffman!

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Tanıdık bir 'artizlik'

Lars von Trier'in olay filmi "İtiraf"ın (Nymphomaniac) Berlin Film Festivali'ndeki basın toplantısında, oyuncu Shia LaBeouf'un Cantona göndermesi yapıp toplantıyı terk etmesine ne demeli? Basın toplantıları bir anlamda er meydanıdır, terletir insanı. Terleten de sorulardır. Malum, gazeteci de soru sorar! Shia LaBeouf'un sorular karşısında 'artizlik' yapması acaba fena halde tanıdık gelmedi mi size de?

2- "Lal Gece"ye bir ödül de İran'dan

Reis Çelik'in 'çocuk gelin' sorununu yakıcı bir şekilde anlattığı "Lal Gece", yönetmenin en iyi filmlerinden biri olarak kabul ediliyor. Pek çok uluslararası festivalde gösterilen ve ödüle değer bulunan film, en son İran'daki Fecr Film Festivali'nin uluslararası bölümünde yarıştı. Jüri de Reis

Çelik'i 'en iyi yönetmen' ödülüne değer gördü.

3- O hep çocuk yıldız kaldı

Üç yaşında oyunculığa başladı, altı yaşında Oscar aldı, 21'inde sinemayı bıraktı. Geçen hafta 95 yaşında hayata veda eden Shirley Temple'dan bahsediyoruz. Hollywood'un ilk çocuk yıldızlarından biriydi. Belki sinemaya erken veda ettiği için belleklerde o çocuk yıldız imajıyla kaldı. Lakin sinema kariyerinden fazla politik kariyeri oldu. Ama politik kariyerinin sinemadaki gibi başarılı olduğunu söylemek zor.

4- Sevmek Zamanı'nın setinden sergi

Metin Erksan "Sevmek Zamanı"nı çekerken Ses dergisi şöyle manşet atmış: "Metin Erksan ne yapmaya çalışıyor?" Erksan'ın ne yapmaya çalıştığı o zamanlar anlaşılamasa da film bir klasik oldu. Şimdi filmle

ilgili her şey kıymetli... İstanbul Fotoğraf Müzesi'nde filmin set fotoğraflarından oluşan bir sergi açıldı. Yolunuz Kadırga'ya düşerse uğrayın derim.

5- Catherine Breillat Filmmor'da

14 Mart'ta İstanbul'da başlayacak 12. Uluslararası Gezici Filmmor Kadın Filmleri Festivali'nde 'tartışmalı' kadın yönetmenlerden Catherine Breillat'nın altı filmi gösterilecek: "Cehennemin Anatomisi", "Mavi Sakal", "Metres", "Romans", "Uyuyan Güzel" ve "Zaafin İstismarı".

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ SİNEMA, DÜNYA ÜZERİNDE EN ÇOK BİLİNEBİLİR VE EN KUVVETLİ KİTLE İLETİŞİM ARACIDIR. EĞER BİR FİLMİ DOĞRU OLARAK DÜZENLEMİŞSENİZ, DUYGUSAL AÇIDAN BİR JAPON İZLEYİCİ, HİNTLİ İZLEYİCİ GİBİ AYNİ ANDA ÇIĞLIK ATABİLMELİDİR. ”

Alfred Hitchcock